

KIBRIS VE GENÇLİK

YIL : 1
SAYI : 1
MAYIS 1976
FİYATI 250 KURUŞ

ÜSLERDEN ARINMIŞ, BAĞIMSIZ, DEMOKRATİK KIBRIS İÇİN İLERİ...

KÖGEF KURULDU

"Yüksek öğrenim gençliğinin örgütlü mücadelesi her geçen gün yeni boyutlar kazanmakta, örgütlülüğü pekişmektedir. Öğrenim gençliğinin demokratik kitle örgütlerinin kurulması; en geniş öğrenci kesimini kucaklayıp ekonomik- demokratik özlemleri doğrultusunda yönlendirmesi anti – faşist anti-emperyalist mücadele yolunda gençliği birleştirici görevini başarıyla sürdürmesi; gençliğin Kıbrıs halkının barış ve demokrasi mücadelesinde, Kıbrıs'ın bağımsızlığı mücadelesinde yerini almasını sağlayıcı çalışmaları; Kıbrıs Türk toplumunun içerisinde yaşadığı bozuk ekonomik düzene ve her türlü faşizan baskıya karşı mücadelesinde gençliğin, emekçi halkının yanında yer almasını gerçekleştirici eylemleri bu yolda başarılı adımlar atılmasını güvencelemektedir.

TOPLUMLARARASI GÖRÜŞMELER...

Uzun yıllar sürdürülen toplumlararası-aslında toplumlar üstü- görüşmeler bugün yeni bir safhaya girmiştir. Özellikle emperyalizmin oyalama ve kendi çıkarları yönünden bir çözüme götürme çabalarının su yüzüne çıktığı bu dönemde yüksek öğrenim gençliğinin sık sık belirttiği görüşlerinin ne kadar yerinde olduğu ortadadır:

Toplumlararası görüşmeler, emperyalizmin saldırgan gücü NATO çerçevesinden çıkarılmadıkça Kıbrıs halkının yararına hiçbir çözüme ulaşamaz. Toplumlararasına nifak tohumlar ekerek, "böl -yönet" politikasını uygulayarak Ada'mızı bir NATO üssü haline getirmek isteyen emperyalizmin kalıcı ve yararlı bir çözüm getirmesi düşünülemez... Özellikle son toplumlararası görüşmelerde hiç bir ilerleme kaydetmeyen, üstelik basında yer alan demeçleri ile Kıbrıs halkı ile alay eden ve emperyalizmin çıkarları doğrultusunda çalışma sürdürdüklerinden kuşku duyulmayan Denktaş ve Klerides görüşmecilik görevlerinden uzaklaştırılmalıdır. Ancak toplumların seçeceği delegasyonlar aracılığı ile ve NATO çerçevesinden çıkarılacak görüşmeler Kıbrıs'ta gerçek barışı sağlayabilir... Kıbrıs'ta halk yararına kalıcı tek çözüm, Birleşmiş Milletler kararlarına saygılı davranılması ve taksim veya özünde taksim olan bütün çözüm yollarının reddedilmesi ile sağlanabilir. *

ÖĞRENCİ SORUNLARI...

Yüksek öğrenim gençliğinin sorunları gün geçtikçe artmakta ve öğrencilerin belini bükmektedir. Yıllardır süren yurt, burs ve kontenjan sorunları hiçbir çözüme ulaştırılmamış,tam tersine yoğunlaşmış, kangrenleşmiştir. Bunlara karşılık KTFD ve Temsilcilik öğrenci düşmanı politikalarını sürdürmektedir.

Bu durumda halkının bir parçası olan ve sorunları aynı temelden kaynaklanan yüksek öğrenim gençliği ekonomik- demokratik mücadelesini halkının mücadelesi ile birleştirmek zorunluğu ile karşı karşıyadır, ve bu yolda daha bilinçli ve kararlı olarak çalışmaktadır.

YURTSEVERLERE YÖNELTİLEN SALDIRILAR...

Türkiye'de emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazinin kiralık katilleri faşistler tarafından yurtseverlere yöneltilen saldı-

(Devamı sahife 2'de..)

ÇIKARKEN

"KIBRIS VE GENÇLİK"İN GÖREVLERİ NE OLMALIDIR

Kıbrıs'a Nasıl Bakıyoruz?

Emperyalizmin bütün çabalarına rağmen Kıbrıs halkının bağımsızlık mücadelesi gün geçtikce daha bilinçli olarak gelişmekte ve sınıfsal temellerine oturmaktadır. Bu süreç, hiç kuşkusuz Kıbrıs'ın GERÇEK bağımsızlığına giden yolda çok önemli bir gelişmedir. Ancak bu sürecin bilimsel ve sıhhatli yönlendirilmesi de en az sürecin kendisi kadar önemli bir mesele dir. Kıbrıs İŞÇİ SINIFI bağımsızlık mücadelesinin TEMEL GÜCÜ olduğuna göre bu hayati meseleyi çözümlemek de işçi sınıfına düşen bir görev olmalıdır. Bu görevin doğru değerlendirilmesi acil ekonomik-demokratik mücadelenin BAŞARISINI da belirleyecektir. Tıpkı acil ekonomik-demokratik mücadelenin BAĞIMSIZLIK mücadelesinin GELİŞMESİNİ belirleyeceği gibi.

Kıbrıs'ın GERÇEK BAĞIMSIZLIĞINA giden yol, işçi sınıfının POLİTİK mücadelesinden geçmektedir ve bu mücadele de acil ekonomik-demokratik görevlerle ayrılmaz bir biçimde bağlıdır. İşçi sınıfını bekleyen bu görev hiç kuşkusuz son derece çetin bir görevdir. Ancak hemen ekliyelim; hiçbir işçi hareketi yalnız olamadığı gibi Kıbrıs işçi hareketi de bu zor ve zorunlu görevi yerine getirirken asla yalnız değildir. Uluslararası işçi hareketi dayanışması bunun en sağlam garantisi olmakla birlikte;bu meselenin yani SINIFLAR SAVAŞININ (her sınıf savaşı politik bir mücadeledir) sadece bir yönüdür. Nedir meselenin diğer yönü?

Sınıflar Savaşı ve Gençlik

Sınıflar savaşı her dönemde uzun ve karmaşık bir "toplumsal ilişkiler bütünüdür." Yani bu savaş saf değildir ve iki temel sınıfın dışında bir çok sosyal sınıf ve tabaka da ister istemez onun içinde yer almaktadır. Bu ara sınıf ve tabakalar sosyal konumları itibariyle iki temel sınıf arasında dağılmakta ve mekik dokumaktadırlar .Bir SOSYAL GRUP olarak GENÇLİĞİN de bunlar arasında çok önemli ve çok özel bir yeri vardır. Gençliğin bu özel ve önemli yerini de onun sosyal tabiatında aramak gerekir.

Bir sosyal grup olarak gençlik, çeşitli toplum kesimlerinden gelen ve o kesimlerin özelliklerini yansıtan kümelerden oluşmaktadır. İşçi gençlik, köylü gençlik gibi... Bir gençlik kümesi daha vardır ki bir bütün olarak gençlik içerisinde dahi çok özel bir yeri bulunmaktadır,(Çünkü Köylü Gençlik veya İşçi Gençlik kendi sınıfları içinde değerlendirebilmektedirler). Hemen anlaşılacağı gibi Öğrenci Gençlik olan yeni kesim i-

(Devamı sahife 11'de..)

GÜÇBİRLİĞİ ZORUNLUDUR

KIBRIS, Doğu Akdeniz'in kilit noktalarından birisini oluşturmakta Ortadoğu'nun kontrolü açısından son derece önemli bir konuma sahip bulunmaktadır. Ortadoğu'nun emperyalizm açısından önemi arttıkça Kıbrıs'ın da artmakta, bu nedenle Kıbrıs üzerindeki hegomonya emelleri yoğunlaşmaktadır.

Kıbrıs halkının anti-emperyalist mücadelesini engellemek ve Kıbrıs üzerindeki tahakkümünü sürdürmek amacı ile emperyalizm, "böl ve yönet" politikası uygulayarak iki toplumu birbirine düşürmüş, böylece kendi isteklerini Kıbrıs halkına empoze etmeye çalışmıştır. İki toplum kıyasıya vuruşurken, yapılan Londra ve Zürih anlaşmaları ile İngiltere üslerini almış, iki toplum arasına, her an birbirinin gırtlağına sarılmaya hazır olacak ölçüde, kin ve nefret tohumları ekilmişti . Bağımsızlıkla bağdaşmayacak daha birçok koşulun tam göbeğinde yer alan Kıbrıs Cumhuriyeti'nde barış, ancak 3 yıl varlığını sürdürebilmiştir. Toplumlararasına nifak tohumları eken emperyalizmin yerine işbirlikçilerinin türlü kışkırtmaları ile artan birikim patlama noktasına ulaşmış ve 1963'de toplumlararası kanlı olaylar başlamıştır.

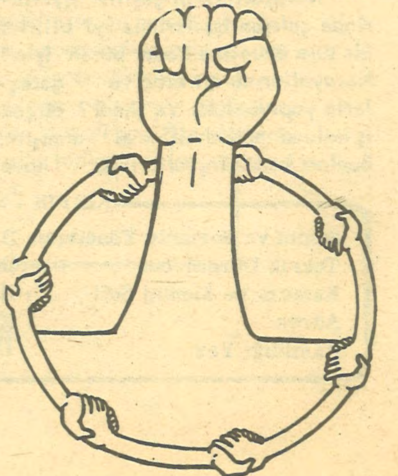
Bütün bunlara rağmen çatışmaların sıcaklığının kaybolması ile Kıbrıs halkının barış, demokrasi ve bağımsızlık mücadelesi yeni boyutlar kazanarak güçlenmiş, emperyalizmin Adadaki varlığını tehdit edecek düzeye yükselmiştir... Emperyalizmin uşaklığında kusur etmeyen Cunta'cı subayların ve Sampson'un 15 Temmuz 1974 faşist darbesi ve buna bağlı olarak, gelişen olaylar zinciri ile iki toplum birbirinden ayrılmıştır... Toplumlararası barışın sağlanması yolunda ilerici güçlerin çabaları sürerken emperyalizmin taksimi tam anlamıyla gerçekleştirme çabaları artarak yoğunlaşmaktadır... Kıbrıs'ın bağımsızlığı, bağlantısızlığı, toprak bütünlüğü ve üslerden arınmışlığı yolundaki mücadele emperyalizm tarafından Türk ve Rum toplumlarındaki işbirlikçileri aracılığı ile yok edilmek istenmekte, "Enosis" ve "Taksim" çığırtkanlıkları ayyuka çıkmaktadır... Kıbrıs Türk Bölgesinde egemen güçler tarafından "Taksim"in adı " Bağımsız Kıbrıs Türk Devleti" konarak, halkımız aldatılmaktadır.

YILLARDIR Toplumlararası görüşmeler Kıbrıs halkından gizli pazarlıklar olarak sürdürülürken NATO'nun karanlıklarından çıkarılması yönündeki tüm çabalar engellenmiş ve toplumlararası barışı sağlayacak araçlardan başlıcası olarak görülen bu görüşmeler Kıbrıs halkından ayrı, ona düşman bir duruma getirilmiştir. Emperyalizmin sürekli güdümünde bulundurulan toplumlararası görüşmeler gerçek ve kalıcı bir çözümü sağlayamamış, emperyalizmin istediği her şeyi empoze edebileceği bir alan olarak tutulmuştur.

Kıbrıs Yüksek ÖğrenimGençliği,toplumlararası görüşmelerin NATO çerçevesinden çıkarılarak, iki toplumun seçecekleri delegasyonlar aracılığı ile sürdürülmesini, Denktaş'la Klerides'in görüşmecilikten alınmalarını önermiştir. Bu önerilerin doğruluğu her geçen gün kanıtlanmaktadır... Klerides' in yerine Papadopulos'un görevlendirilmesi üzerine, Türk toplumunu da Ümit Süleyman Onan'ın temsili kararlaştırılmıştır. Ancak bu kesinlikle Yüksek Öğrenim Gençliğinin önerisi değil, hatta toplumlararası görüşmelerde geriye doğru bir adımdır. Görüşmeleri, zaten Kıbrıs halkı ile alay edercesine sürüncemede bırakanlar,bugün bu olanağı daha da artırarak görüşmeleri iyice fonksiyonsuz bir hale getirme gayreti içindedirler.

Toplumlararası görüşmeleri, barışı ve Kıbrıs'ın bağımsızlığını sağlayıcı bir araç haline getirmek, ancak emperyalizmin güdümünü kurmakla, görüşmeleri gizli pazarlıklar ve halk düşmanı olmaktan çıkarmakla

(Devamı sahife 2'de..)

DEMOKRATİK KURULUŞLARDAN

K.T.A.M.-SEN

Her geçen gün sabit duran ücretlerimiz karşısında fiyatlar hızla artmakta, haklı ve almamız gerekli bir çok taleplerimiz ise ele geçmiş büyük servetlere rağmen karşılanamamakta, israf politikası sonucu yok edilmektedir.

Artık çalışanlar olarak birlik içinde ve sendikamız altında haklarımıza sahip çıkmalı, artan fiyatlar karşısında ücretlerimizin ayarlanmasını sağlamalıyız.

24 Eylül 1975 tarihinde Maliye Bakanına vermiş olduğumuz muhtıra ile

1. Hayat pahalılığı tahsisatının, Bakanlar Kurulu'nun 6906 sayılı kararına uygun olarak 1.3.1976 tarihinden itibaren "Fiyat indekslerine" göre ödenmesini,

2. Uygulanmakta olan ayırımcı ve sömürge kanunlarına dayalı Personel rejiminin günümüz şartlarına göre ilmi ve objektif esaslara göre yeniden düzenlenmesini,

3. Arizi tayinli memurlara eksik verilen Hayat Pahalılığı tahsisatının tam olarak ödenmesini;

istemiştik. Bu muhtıramızı Maliye Bakanı 1.10.1975 tarihli yazısıyla cevaplandırmış ve:

1. Hayat pahalılığı tahsisatının 1.3.1976 tarihinden itibaren 6906 sayılı Bakanlar Kurulu kararınca "Fiyat indekslerine göre ödenmesi için ilgili Bakanlıklarca hazırlıklar yapıldığını,

2. Hükümet olarak, Personel Rejimi hazırlık çalışmalarının hangi safhada olduğunu bilmediklerini,

3. Arizi tayinli memurlara, Hayat Pahalılığı tahsisi için 1975 mali yılı bütçesinde mali olanak olmadığını; bildirmiştir.

Taleplerimiz ve taleplerimize mukabil Maliye Bakanının verdiği cevap açıktır. Sendika olarak, bu taleplerimizin, bilimsel yöntemlerle planlanıp programlanmasını ve 1976 mali yılında bunların gerçekleştirilmesi gayesiyle ilgili Bakanlığı 6 ay önceden haberdar etmeyi yararlı görmüştük. Ancak, haksızlıkları, uyumsuzlukları, torpil mekanizmasını ortadan kaldıracak bir Personel Kanunu aradan 6 ay geçmesine rağmen tamamlanamamış, gelen uzmanların istekleri yerine getirilmemiştir. Arizi memurlara eksik ödenen hayat pahalılığı tahsisatının tam olarak ödenmesi için tedbirler alınmamıştır. Her gün artan fiyatlar karşısında Hayat Pahalılığı tahsisatının indekse göre bu ay sonu ödenmesi ile ilgili hazırlıklar tamamlanamamış, gereken çalışmalar yapılmamış, Meclise sunulan 1976 mali yılı Bütçesinde bu konuya maalesef yer verilmemiştir. Çarşıdaki fiyatlar ise ücretlerimizi çok gerilerde bırakarak hızla yükselmiştir, yükselmektedir.

Sayın üye, HAKLAR ancak MÜCADELE ile kazanılır. Bu nedenle haklarını alma mücadelesine hazırlanmalısın Mart ayı sonu verilmeyecek hakların alınma mücadelesinin başlangıcı olmalıdır. Kazanacağın haklar senin, ailenin, çocuğunun ekmek parası, yaşam hakkıdır. Artan pahalılıkta kendi ücretini, ailenin, çocuğunun yaşantısını kurtarman senin elindedir. Bunu anla ve güç birliği içinde kendi sendikanda verilecek mücadeleye HAZIRLIKLI OL...

Saygılarla..

K.T. AMME MEMURLARI SENDİKASI BÜLTENİ, 6 NİSAN 1976

YOL- İŞ

Yol-İş güçlendikçe, işçi düşmanları, sarı sendikalar ürkmeye başlamışlar, çarklarına taş konacağını farketmişler ki tezgahladıkları oyunları sahneye sürmeye acelenmekteler.

Çeşitli uygulamaları ve eylemleri ile işçiden çok iş verenin, parababalarının, sermayenin çıkarlarına çalıştığını kanıtlamış olan Türk-Sen Karayollarına bağlı işyerlerinden olan taş ocaklarında ve konkasörlerde sermaye ile elele tezgahladığı oyunu uygulamaya başladı.

Hastahane inşaatındaki grev ile kimden yana olduğunu bir sefer daha kanıtlamış olan TÜRK-SEN benzeri bir oyunu taş ocaklarında oynamaya başladı. Hastahane inşaatında çalışan işçilerimiz, o zamanki olayları çok iyi bilirler. Bir sefer daha anlatmakta yarar var.

Hastahane inşaatı zamanın Sağlık Bakanı Burhan Nalbantoğlu'nun döneminde, Bayındırlık ve Ulaştırma Bakanlığı'nın İnşaat Dairesine bağlı işçiler tarafından yürütülüyordu. İktidar hastahane inşaatını özel sektöre devretmek ve felsefesine uygun adam zengin etme politikasının yeni bir örneğini vermeye niyetliydi. Buna zemin hazırlamak için yandaşı Türk-Sen aracılığıyle işçileri greve sürükledi. Ve sonucunu çok iyi biliyoruz. Bu grev işçilere hiçbir menfaat sağlamadı. Aksine büyük bir çoğunluğu işini kaybetti. Ve iktidar kendi personeli ile yürüttüğü hastahane inşaatını, Efruz Sami Müdüroğlu'na devretti. TÜRK-SEN, İKTİDAR, SERMAYE üçlüsünün işbirliğine ve tezgahladığı oyunlara iyi bir örnektir bu. Ve bundan biz tüm işçiler çok dersler çıkarmalıyız. Türk-Sen işçiden yana değildir. Türk-Sen sadece, işçileri, işbirliği içinde olduğu sermayenin çıkarları için kullanır ve sermayenin lütfettiği sus payı cüzi menfaatleri sağlamakla yetinir.

Karayollarının çeşitli işyerlerinde çalışan işçilerimiz iyi bilirler. Bir süre öncesine kadar bütün işleri Karayollarına ait araç ve gereçlerle yapıyorduk. Ya şimdi? Birçok iş koluna müteahhitler el atmıştır. Bunları köprü inşaatlarında, hava alanında, Timbu elek sistemlerinde görüyoruz ve elde ettikleri işlerde çalışan işçilerimiz, işlerini kaybetmişlerdir. Özel sektör yavaş yavaş içimize sızmakta tatlı karların tadına tattıkça yeni yeni işkollarımıza göz dikmekte ve ağzından suları akmaktadır.

Taşocaklarında konkasörlerde ve gelecekte asfalt plentleri için tezgahladığı tuzağı TÜRK - SEN aracılığıyle uygulamaya koymuştur bile.

Şimdilik, taşocaklarımızdaki üyelerimizi ayartıp kendilerine üye yapma gayreti içerisindedirler. Bir süre sonra, sözde işçilerin durumlarını iyileştirmek için uzlaşmaz bir tutum takınacak. Ardından da Grev! Ve taşocakları sermayenin kucağına pişmiş meyve gibi düşecek. Çünkü özel sektör kireç ocakları kiralamıştır. Sonra asfalt plentlerine ve konkasörlere el atacaktır. Bu işletmelerin ham maddesi taşocaklarındandır. Taşocakları elinde olmalıdır. Ardından konkasörler ve asfalt plentleri. Ondan sonra ihaleler, tatlı kârlar, vergi kaçakçılığı ve sahnede süpermilliyetçilik şarlatanlığı.

Bütün bu rüyaların gerçekleşmesi için ortamın hazırlanması lazım. İktidar zaten sermayeye angaje olmuş vaziyette. Ama öyle durup dururken de olmaz ki. Önce iş veriminin düşürtülmesi gerekir. Ardından işyerinin devlete çok masraflı olduğu yayılmalıdır etrafa. Ve son darbe yine refikleri TÜRK-SEN tarafından vurulacaktır. Ardından da sermayeye peşkeş çekilecek işyeri. Ve işçiler yine işsizdirler.

Karayollarındaki tüm işyerlerinde çalışan işçilerimiz! İşlerinizi, canla, başla yürüten işçilerimiz! Toplumumuza hizmet aşkı ile yanan işçilerimiz! Sırtımızdan zenginlerin daha zengin olacağı oyunlara dikkat ediniz. Güveneceğimiz tek sendika kendi kurduğumuz Yol - İş Sendikasıdır. Onun çevresinde omuz omuza birleşelim. Yolumuz zor olacaktır. Yeni kurulan Sendikamız YOL-İŞ sizin katacağınız güçle tüm zorlukları aşacaktır.

YOL-İŞ
ŞUBAT 1976

KIBRIS VE GENÇLİK

Sahibi ve Sorumlu Yönetmen: Burhan ŞOLEN
Teknik Düzenleme : İhsan TOKER
Kamera ve Montaj Şefi : Hasan BIYIK
Adres : Kumrular Sokak, 4/10 Yenişehir
Basıldığı Yer : Daily News Tesisleri

GÜÇBİRLİĞİ

(Baştarafı l'inci Sahifede..)

mümkündür. NATO'nun karanlıklarından çıkmak, görüşmelerin, Kıbrıs halkının gerçek temsilcilerince sürdürülmesini sağlamak, halkın tam denetimini kurmak, gerçek ve kalıcı çözümü sağlayacaktır.

YILLARDIR halkımıza uygulanan baskı ve terör bugün de değişik biçimlerde sürmektedir. Anti-demokratik seçim yasası, hazırlanmakta olan ve Kıbrıs Türk Bölgesini bir Nazi Kampı haline getirebilecek, nitelikteki ceza yasası, bunların hukukileşmiş biçimlerinden başka birşey değillerdir. Anti- demokratik uygulamalar günlük olaylar biçiminde sürmektedir. Fakat halkımızın yükselen demokratik mücadelesi bu tür uygulamalara karşı en büyük güvence olmakta ve eski yöntemler sökmez hale gelmektedir.

Kıbrıs'la çok yakın ilintisi olan faşist saldırı ve cinayetler, Türkiye'deki saldırıların bir parçası olarak, Kıbrıslılar üzerinde yoğunlaşmaktadır. İki Kıbrıslı devrimci kardeşimizin, öldürülmeleri, Kıbrıslı öğrencilerin dövülmeleri, okullara sokulmamaları, Kıbrıslıların toplu olarak barındıkları yurtlara yöneltilen baskılar bunu kanıtlamaktadır.

Kıbrıs'ta halkımızın içerisinde yaşatıldığı vurgun ve talan düzeni alabildiğine ağırlaşırken egemen güçler sömürülerini katmerleştirmektedirler. İşsizlik ve pahalılık son derece yüksek düzeylere tırmanmakta, iktidarın ekonomi politikası iflas etmektedir.

BÜTÜN bu ağır koşullar cenderesinde inleyen halkımızın acılarını dindirmek, Kıbrıs'ın bağımsızlığını, toprak bütünlüğünü, üslerden arınmışlığını savunmak ve Denktaş iktidarının al aşağı edilmesini sağlamak en temel görevimizdir. Bu yolda belirli adımlar atılması için Kıbrıs'taki demokratik kuruluşların güç birliğine gitmesi zorunludur. Seçimlerin arefesinde bulunduğumuz şu günlerde, bir seçim ittifakına gitmek en acil görev olarak durmaktadır. Seçim ortamını, yurtseverlerin bir forum haline getirmeleri, seçimlerden güçlü olarak çıkabilmeleri, çok büyük ölçülerde bu ittifaka bağlıdır... Böyle bir ittifakı engelleyenler, sekter tavırlar takınanlar, özünde, halk düşmanı UBP iktidarına hizmet edeceklerdir...

KÖGEF

(Baştarafı l'inci Sahifede..)

rılar yoğunlaşmaktadır. Son bir yıl içinde faşistlerce öldürülen onlarca yurtsever arasında iki de Kıbrıslı vardır: Özer Elmas ve Mehmet Ömer...

Yüksek öğrenim gençliğinin halkının yanındaki mücadelesini kırmak, gençliği yıldırmak amacı ile Kıbrıs'tan destek gören bu cinayetler genel faşist saldırıların bir parçasıdır. Özer arkadaşımızın cenaze töreninde tehditler savuran fasistlerin yayınladıkları "Şikayet Etmiyoruz, İhtar ediyoruz" başlıklı bildirinin ardından Mehmet arkadaşımızın öldürülmesi Kıbrıs'taki faşist yuvaların bu cinayetlerdeki rolünü açığa çıkarmaktadır.

Özer arkadaşın cenaze töreninden sonra Mehmet arkadaşımızın öldürülmesinin liselerde konan boykotla protesto edilmesi ve cenaze törenine kalabalık kitlelerin katılması faşizme karşı uyanışın göstergeleridir... Cenaze töreni nedeni ile yeniden boykota gidilmemesi için liselerin kapatılması da egemen güçlerin bu gelişmelerden korktuklarını belgelemektedir.

Denktaş'a bağlı Gençlik Spor ve Kültür İşleri Dairesi'nce beslenen silahlı faşistlerin Kıbrıs'taki saldırı ve tehditlerinin de artacağını, buna karşılık faşizmi halkın örgütlü mücadelesinin ezeceğini bilen yurtseverler faşizme karşı mücadele bayrağını yükseltmektedirler.

ANTİ-DEMOKRATIK UYGULAMALAR...

Halk düşmanı Anti- Demokratik uygulamalar dün olduğu gibi bugün de yoğun olarak sürdürülmektedir... Meclisin kendi yaptığı Anayasa'yı -ilerici üyelerin bütün çabalarına rağmen- çiğneyerek Ada'mızı bir emperyalist üs ve sürekli kanayan bir yara haline getirecek bağımsız Kıbrıs Türk Devleti ilanının yetkisini Denktaş'a vermesi kanunsuzluğun açık bir görünümü olurken; seçim yasasında partilerin güç birliği yapmasının engellenmesi, yüksek öğrenim gençliğine -Anayasa'ya aykırı olarak- oy hakkı verilmesinin engellenmeye çalışılması, memurların seçilme haklarının kısıtlanması; faşist İtalyan Ceza Kanunu artığı bir ceza yasasının hazırlanmaya çalışılması demokrasinin ayaklar altına alınmasının en yakın somut örneklerini ortaya koymaktadır...

Halkımızın gün geçtikçe artan örgütlenmesinin bu oyunları engelleyeceğine inanan öğrenim gençliği tertipleri, öteki demokratik kuruluşlarla omuz omuza açığa çıkarmakla, bunlara karşı amansız bir mücadele yürütmekle yükümlüdür.

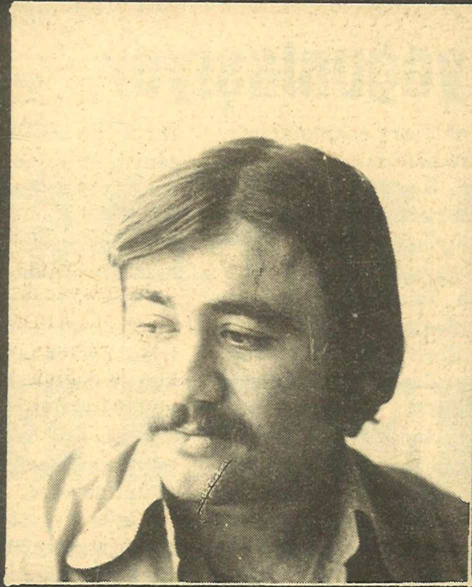
EKONOMİK DURUM..

İşsizlik, pahalılık ve yolsuzlukların alabildiğine arttığı Kıbrıs Türk Bölgesinde sürdürülen ekonomi politikası tümden soyguna, talana, adam zengin etmeye dayanan bir rezaletler furyasıdır. Emekçi halkımız gün geçtikçe yoksullaşarak işsizlik ve pahalılık girdabında boğulurken, para babaları her türlü yoldan halkımızı iliğine, kemiğine dek sömürmekte, kârlarına kâr katmaktadırlar.

Pahalılık, zorunlu ihtiyaç maddelerinde -resmi rakamlara göre- yüzde 50-60 artarken, as-

(Devamı sahife II'de..)

Faşist katiller
tarafından öldürülen
devrimci kardeşlerimiz

**Özer Elmas
ve
Mehmet Ömer**

Cinayetlerin hesabını halkımız soracaktır!...

Düşmesin bizimle yola:
evinde ağlıyanların
göz yaşlarını
boynunda ağır bir
zincir
gibi taşıyanlar !

Bıraksın peşimizi
kendi yüreğinin kabuğunda yaşıyanlar !

İşte :
şu güneşten
düşen
ateşte
milyonlarla kırmızı yürek yanıyor !

Sen de çıkar
göğsünün kafesinden yüreğini ;
şu güneşten
düşen
ateşe fırlat ;
yüreğini yüreklerimizin yanına at !

Akın var
güneşe akın !
Güneşi zaaaptedeceğiz
güneşin zaptı yakın !

Merdivenlerimizin çengelini yıldızlara asarak,
ölülerimizin başlarına basarak
yükseliyoruz
güneşe doğru !

Ölenler
döğüşerek öldüler :
güneşe gömüldüler.
Vaktimiz yok onların matemini tutmaya !

Akın var
güneşe akın !
Güneşi zaaaptedeceğiz
güneşin zaptı yakın !

Cinayetler planlıdır

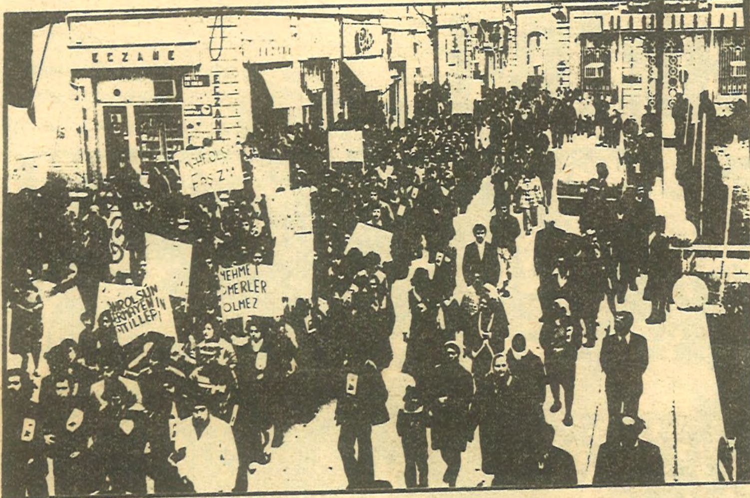
Katledilen yurtseverlerin plânlı cinayetlere kurban gittikleri faşist terör gruplarına yakın kişilerce de itiraf ediliyor..."Hergün" yazarı A.Rahim Balcıoğlu bu plânlı cinayetlerin süreceğini açıklıyor:

"Arayan mevlâsını da bulur;belâsını da...Marksist,Maoist örgütlerce beyni yıkanan, toplumun başına belâ kesilen terörist militanlardan Mehmet Ömer adlı biri, Beşiktaş'ta kim vurduya gitmiş. (...)Er veya geç, ama mutlak ve muhakkak, diğerleri de belâlarını bulacaklardır. Beyoğlu'nun arka sokaklarını haraca kesen ayak takımı külhanbeyleri, nasıl bir bir nallanıyorlarsa, bunlar da öyle olacaklardır.Geriye kalan ideolojik külhanbeyler akıllarını başlarına toplamaz; işlerine, güçlerine, mekteplerine dönmemekte inat edip sokakların "Fuzuli şagil"i olmaya devam ederlerse kaldırım kenarlarından çöp gibi toplanacakları günler yakındır.Çünkü,su testisi su yolunda kırılır."

Faşizm döktüğü kanlarda boğulacaktır

Köğef'in açıklaması
Kıbrıslılar üzerindeki baskılar yoğunlaşıyor

Kıbrıs Yüksek Öğrenim Gençliği'nin mücadelesi, her geçen gün yeni boyutlara ulaşırken gerici egemen çevrelerin baskıları da yoğunlaşmaktadır. Halkımızın gelişen örgütlü mücadelesi karşısında gerilemekte olan, bu nedenle de, daha da saldırganlaşan egemen güçler ve onların iktidarı, yüksek öğrenim gençliği üzerindeki baskılarını arttırmaktadır. KTFD nin Ankara Temsilciliği ve bürolarının öğrenci düşmanlığı her gün kanıtlanırken, Kıbrıs'taki faşist yuvalarının dürtüsü ile harekete geçen Türkiye'deki faşist terör grupları da, yurtsever Kıbrıslılara saldırılar düzenlemektedirler. Bunlar, Türkiye'deki genel faşizan baskı ve terörün bir parçası olmakla birlikte, özel olarak Kıbrıs'taki iktidarın ve Türkiye'deki uzantısı Temsilciliğin çabaları ile Kıbrıslılara yönlendirilmektedir.

ÖRGÜTSÜZLÜKTEN ÖRGÜTLÜLÜĞE....

12 Mart döneminde Kıbrıs Öğrenci Örgütleri'nin dağıtılması, öğrenci yurtlarının bir çoğunun kapatılması, iktidarı yüksek öğrenim gençliğinin halktan yana mücadelesi açısından rahatlatmış, gençliği örgütsüzlüğe sürüklemişti. Yüksek öğrenim gençliğinin yurt, burs gibi sorunları askıya alınmış, iktidar ve Temsilcilik öğrenci düşmanı politikalarını sürdürmüşler ve öğrenciye konuşma hakkı dahi tanımamışlardı... 12 Mart döneminde Türkiye'de yurtseverler üzerindeki terör, Kıbrıs'a da yansımıştı. Denktaş şöyle diyordu:

"-Aşırı sol, Kıbrıs'ta da 12 Mart öncesi Türkiye'ye paralel olarak gelişti... Tatillerde Kıbrıs'a gelip, hücreleniyorlardı. Biz, yakinen takip edip DOSYALADIK. 12 Mart olmasaydı, bunlar Kıbrıs'a da tedhiş eylemlerine geçeceklerdi. Biz de komünizm yasaktır diye bir kanun yok. Eylemler ve nesriyatlarla halkta yönetime karşı nefret uyandırmak, isyana teşvik etmek suçtur. Bunlar, Rumların verdiği paralar olmasa ve Berberoğlu'nun kolu gibi asılacak aptalca bir kol bulmasalar, sıfırdırlar... Ama, tohum bir kere atılmıştır." *

Yüksek Öğrenim Gençliği'nin genel olarak dağınıklılığa itildiği örgütsüz olduğu için, haklarını hiçbir şekilde savunamadığı uzun bir süreden sonra, Türkiye'de öğrenci gençlik örgütlenmelerinin başladığı dönemde Kıbrıs Yüksek Öğrenim Gençliğide Demokratik Kitle Örgütleri ni oluşturmuştu. Bu örgütler, öğrenim gençliğinin sorunlarını çözme yolunda çabalarını yoğunlaştırırken, Kıbrıs halkının barış, demokrasi ve bağımsızlık mücadelesine, Kıbrıs Türk Toplumu'nun azgın baskı ve sömürüden kurtulma mücadelesine katılmakta; bütün bu nedenlerle de iktidarın ve temsilciliğin baskıları ile karşı'aşmaktaydılar... Uzun süren bir mücadeleden sonra, Yüksek Öğrenim Gençliği bir takım kazanımlar elde etmiş, gençliği kucaklayıp, yönlendirmeyi başaran, Demokratik Örgütleri ile daha bir bütünleşmiş, mücadelesini yeni hedefler için yükseltmiştir.

BASKILAR YOĞUNLAŞIYOR

Yüksek Öğrenim Gençliği'nin halktan yana örgütlü mücadelesini kırmak amacıyla örgütlerimize yapılan baskılar bir sonuç vermeyince Türkiye'deki faşist katiller Kıbrıslılara karşı da çok yoğun bir sindirme hareketine gitmişler, yurtsever Kıbrıslıları okullara sokmamışlar, bu kişilere saldırılar düzenlemişlerdir. Bunlar, kuşkusuz Kıbrıs'tan, Kıbrıs'taki faşist yuvalar tarafından yönlendirilen hareketlerin başlangıcıydı...

Nitekim, İstanbul'da bir devrimci kardeşimiz, Özel Elmas faşist katillerce kurşunlanıyor ve ağır yaralanıyordu. Kaldırıldığı hastanede uzun süre tedavi altında bulundurulan Özer, babasının da belirttiği gibi polis tarafından ölüme mahkum ediliyor ve bunun için ne gerekirse yapılıyordu. İyileştiğine muhakkak nazarı ile bakılırken, çok kısa bir sürede sağlık durumu bozularak ölen Özer Elmas, çıkarılan bütün güçlüklere karşın Kıbrıs'a götürülüyor ve büyük bir törenle toprağa veriliyordu. Özer'in cenaze töreninden sonra, faşistler Kıbrıs'ta korsan bir bildiri dağıtıyor ve bütün ilericilere, yurtseverlere, devrimcilere tehditler savuruyorlardı..

Aradan uzun zaman geçmeden Kıbrıs'tan yönlendirilen faşist katillerce yeni bir cinayet daha işleniyordu... Mehmet Ömer kardeşimiz, Beşiktaş'ta faşist namlulara hedef oluyordu... Katiller, Yüksek Öğrenim Gençliği'nin mücadelesinde aktif olarak yer alan bir arkadaşımızı daha öldürmekle, örgütlü mücadelemizi kıracaklarını sanıyorlardı. Fakat, bu tür saldırılar mücadelemizde daha kenetli daha örgütlü olmamız gerektiğini vurguluyor ve dayanışmamızı artırıyordu. Kıbrıs'taki anti-faşist uyanışın ne ölçüde arttığı, Türkiye ve Kıbrıs'ta polisin bütün baskılarına karşın yapılan cenaze töreniyle açığa çıkıyordu... Yüksek Öğrenim Gençliği'nin halkının yanındaki örgütlü mücadelesi, ilerliyor, yükseliyor, Kıbrıs'taki faşist yuvalar halkımızdan tümüyle tecrit oluyordu...

Yüksek Öğrenim Gençliği'nin örgütlü mücadelesinde önemli bir adım olan KÖGEF'in kurulmasından sonra, gerici egemen çevreler ve uzantıları Ankara Temsilciliği, örgütlü mücadelemizi geriletme amacı ile yurtlara polis baskınları düzenletmiş, öğrencilere gözdağı vereceğini ummuştur. İlk baskın Ankara'daki kız yurduna yapılmış, faşist katillerce öldürülen Özer ve Mehmet arkadaşlarımızın resimleri indirilmiş, kız öğrencilerin odalarına gecenin 22.30'unda erkek sivil polisler dalarak arama yapmışlardır. Devrimci yayınlar götürülürken, faşist yayınları okuyanlar kutlanmış; hiçbir tutanak düzenlenmemiştir...Bu baskının tertipçisi Temsilcilik yetkilileri, olaydan memnun olduklarını belirterek, öğrenci düşmanlıklarını bir kez daha kanıtlamışlardır.

Bu olaydan bir kaç gün sonra Temsilcilik, erkek yurdunda toplantı yapılacağını bahane ederek, yeni bir polis baskını düzenletmiştir. Polis, yurdu aramış, Mehmet ve Özer arkadaşlarımızın resimlerini götürmüş. devrimci yayınlara el koymuştur... Polis baskınları, Temsilciliğin umduğu gibi öğrencileri yıldıracağına, öğrenci düşmanlarını daha iyi tanımalarını getirmiş ve örgütlü çalışmamızı sürdürmemizin gerekliliğini ortaya koymuştur... Yurtların aranmasından sonra Disiplin Kurulu, ilk kez çalışmaya başlamış ve 5 arkadaşımız yurttan atılma istemi ile Kurul'a sevk edilmişlerdir.

Bütün bu gelişmelerden de görüldüğü gibi, Kıbrıslı yurtseverler üzerindeki baskılar her geçen gün artmaktadır. Özellikle son günlerdeki gelişmeler, yoğunlaşan baskıların daha somut göstergeleri olmaktadır...

GÜNER TAHİR'İN SINIR DIŞI EDİLMESİ

Devrimci arkadaşımız Güner Tahir, "bölücü hareketlerde başı çekiyor" iddiası ile, İstanbul'dan sınır dışı edilmiştir. Üç gün süre ile tutuklanıp, hiç kimse ile görüştürülmeyen Güner arkadaşımızın sınır dışı edilmesi, rastgele bir olay değil, gerici egemen güçlerin halkımızın yanında mücadele veren yurtsever Yüksek Öğrenim Gençliği'ni yıldırma çabalarının bir halkasıdır... Özellikle Kıbrıs'taki seçimlerin arifesinde bu tür eylemlere girişmek, demokratik güçlerin oluşturdukları ve Yüksek Öğrenim Gençliğinin sonuna kadar desteklediği güçbirliğine bir darbe indirmeyi hedeflemektedir. En azından bu güçbirliğindeki Yüksek Öğrenim Gençliği kanadının kopmasını sağlamak, gerici egemen güçler açısından önemli bir kazançtır...

Güner arkadaşımızın sınır dışı edilmesi, hem de birden bire ve hiç kimseyle görüştürülmeden Kıbrıs'a gönderilmesi, Kıbrıs'taki iktidarın ve Türkiye'deki gerici güçlerin yurtseverler üzerindeki baskılarını yoğunlaştıracaklarını kanıtlayan bir olaydır. Mesele, yalnızca Güner arkadaşımızın sınır dışı edilmesi değildir. Bu, Güner Tahir'in kişiliğinde Yüksek Öğrenim Gençliğine karşı girişilen bir saldırı niteliğindedir ve bundan böyle bu tür olayları beklemek, bunlara karşı hazırlıklı olmak görevimizdir...Bu uygulamalara karşı direnebilmenin yolu da örgütlülüğümüzü daha bir pekiştirerek, egemen güçlerin bu silahını ellerinden almaktır... Yüksek Öğrenim Gençliği, bu yolda da her engeli aşmakta kararlıdır...

KÖGEF'E BASKILARI

Yüksek Öğrenim Gençliği'nin mücadelesinde önemli bir adım olan KÖGEF'in kuruluşu ile örgütümüze karşı propaganda ve baskılar alabildiğine yoğunlaşmıştır. Yayınlanan kuruluş bildirimize karşı gerici egemen çevrelerin saldırıları, Kıbrıs'taki demokratik güçleri de etkilemiştir. Her türlü propaganda aracını elinde bulunduran gerici egemen güçler ve onların iktidarı, yurtseverlerin bu olanaklardan yoksun bulunmalarından yararlanarak istedikleri gibi at oynatmaktadırlar. Fakat Kıbrıs'taki uyanışın boyutları, bu konuda Yüksek Öğrenim Gençliği'nin ve demokratik güçlerin en sağlam güvencesidir...

Yüksek Öğrenim Gençliği, Kıbrıs konusundaki görüşünü her dönemde açıklamıştır. Yine de özetlemekte yarar vardır:

Yıllardır emperyalizm tarafından Kıbrıs'ın "taksim" edilme planları yapılmaktadır. Bu çalışmada Kıbrıs'taki gerici egemen güçlerin ve onların iktidarının rolü apaçık ortadadır.

Her sınıflı toplumda olduğu gibi, Kıbrıs Türk Toplumunda da ezen ve ezilen sınıflar vardır. Ezen egemen sınıfın savunduğu görüşler, ezilen sınıfların çıkarları ile taban tabana zıttır. O halde gerici egemen güçlerin savundukları emekçi halkımızın çıkarlarına aykırıdır; O'na düşmandır... Egemen güçler, Kıbrıs'ı emperyalizme peşkeş çekerek, "taksim" etmeye çalışırken ve bunun adını "Bağımsız Türk Devleti" koyarken, ilerici güçlerin buna karşı amansız bir savaşa girişmeleri zorunludur ve kaçınılmaz görevleridir.

Bunun yanında Kuzey Kıbrıs'ta halkımızın içerisinde yaşatıldığı cehennem, iktidarın genel politikasından ve özel olarak da ekonomi politikasından kaynaklanmaktadır. Egemen güçlerin emekçi halkımızı iliğine, kemiğine dek sömürme amacını taşıyan bu politika, ancak halkımızın örgütlü mücadelesi ile yıkılabilir...

Özet olarak verdiğimiz bu görüşleri savunan Yüksek Öğrenim Gençliği ve örgütü KÖGEF'e buna taban tabana aykırı görüşler öne süren ve Kıbrıs'ı emperyalizme peşkeş çeken egemen güçler tarafından yoğun baskılar yöneltilmesi çok doğaldır. Nitekim, yıllardır halkımızın başına tüneyerek O'na kan kusturan gerici egemen çevreler ve onların iktidarı, Yüksek Öğrenim Gençliğinin örgütü KÖGEF'i yıldırmak amacıyla Yönetim Kurulu üyelerinin burslarını kesmiştir. Halbuki bursların kesilmesi için burs yönetmeliğine göre mahkemenin KÖGEF Yönetim Kurulu'nu mahkum etmesi veya açılan koğuşturmanın aleyhte bir sonuca ulaşması gerekirdi... Bunların hiçbiri yerine getirilmemiştir...Böylece kendi halk düşmanlıklarını gözlerden saklamaya çalışarak, KÖGEF'in halkımıza karşı olduğunu savunan iktidar tutarsızlıklarına bir yenisini daha eklemiştir...

Artık minare kılıfa sığmıyor... İktidar halk düşmanlığını her geçen gün kanıtlarken, açmazlar içinde bocalıyor... Umutsuzca sağa-sola saldırıyor.. Hatta kendi kanunlarına bile uymamakta direniyor...

HİÇBİR BASKI, HİÇBİR TERÖR HAREKETİ, YÜKSEK ÖĞRENİM GENÇLİĞİNİN HALKTAN YANA MÜCADELESİNİ ENGELLEYEMEYECEKTİR.

---

* R.R. Denktaş, Cumhuriyet, 24.4.1975

ABD TEMSİLCİLER MECLİSİ ULUSLARARASI İLİŞKİLER KOMİTESİ RAPORUNDAN: "ZAYIF BİR MERKEZİ YÖNETİM ALTINDA BAĞIMSIZA YAKIN TÜRK VE RUM BÖLGELERİNDEN KURULU BAĞIMSIZ BİR KIBRIS DEVLETİ"

Brüksel antlaşmasından günümüze

TOPLUMLARARASI GÖRÜŞMELER

Kıbrıs'ın Ortadoğu'daki stratejik öneminin çağlarboyu süregeldiği ve emperyalizmin bu nedenle Ada üzerinde hegemonya kurmak istediği irili - ufaklı burjuva yazarlar tarafından bile vurgulanmaktadır. Emperyalizmin Kıbrıs'ı Ortadoğu'daki çıkarları için kullanmak amacıyla "taksim" etmek istediği de herkesçe bilinen bir gerçektir... Bu nedenle biz bu konu üzerinde duracak değiliz. Ancak, bütün ilerici ülkelerin, dünya demokratik kamu oyunun desteklediği Kıbrıs'ın bağımsızlığı sorununa açıklık getirebilmesi açısından toplumlararası görüşmelerin yeni bir safhaya girdiği Brüksel Andlaşması'ndan bugüne kadar geçen sürenin bir çeşit panoraması ile birlikte yorumunu getirmeye çalışacağız.

Bilindiği gibi Kıbrıs sorunu Ortadoğu'da kanayan bir yara haline geleli beri, ısrarla emperyalizmin saldırgan gücü NATO çerçevesine sıkıştırılmaya çalışılmış, bütün çözüm yollarının bu çerçeve ile sınırlanması hedeflenmiştir. Ancak böylesine emperyalizmin yardakçısı çabalar, sorunu gerçek çözüme ulaştıracağına daha bir karmaşıklaştırmış ve Doğu Akdeniz'de bir takım patlamalara yol açabilecek birduruma getirmiştir... Emperyalizmin bizzat yarattığı bu sorunu çözmek kuşkusuz ki, NATO aracılığı ile değil, gerçek anti-emperyalist tavırlarla olabilirdi. Kıbrıs'ın bağımsızlığı, bağlantısızlığı, toprak bütünlüğü gibi güzel sözler ancak bu yolla hayata geçirilebilirdi.

KISIR DÖNGÜ

BM'in Kıbrıs konusundaki kararından sonra dünya halklarının baş düşmanı ABD emperyalizminin güçlü sözcülerinden Kissinger aracılığıyla sorunun tekrar NATO'ya çekilerek Çağlayangil ile Bitsios arasında varılan mutabakat çerçevesinde görüşülmesi sağlanmıştır. İlk bakışta andlaşmaya doğru bir adım olarak görülebilecek olan Kissinger'in bu çabası, Kıbrıs sorununun emperyalizmin çıkarları doğrultusunda bir çözüme ulaştırılabilmesi yolundaki bir girişimden başka birşey değildi.

BM Genel Sekreteri Kurt Waldheim'in gözetiminde Brüksel Andlaşması'na bağlı olarak başlayan 5. Viyana Görüşmeleri ile, Kıbrıs konusunda bugüne kadar sürdürülen toplumlararası görüşmeler yeni bir aşamaya giriyordu. Türk ve Rum Toplumlarını temsil ettiği iddia edilen Denktaş ve Klerides arasındaki görüşmeler, iki görüşmecinin "al gülüm, ver gülüm" oyunu ile sürmüş ve Klerides'in deyimiyle "usul sorunlarının çözümü" ile sona ermişti. 21 Şubat 1976 tarihli Cumhuriyet Gazetesi'nin deyişi ile "taraflar gizli toplantıların ilk dört gününü birbirlerini yoklamakla geçirerek" görüşmeleri sürdürmüşler ve sonunda birbirlerinin öneri getirmelerini beklediklerini, ama bunun gerçekleşmediğini söyleyerek, Kıbrıs halkı ile düpedüz alay etmişlerdi... Denktaş, sürekli olarak Makarios'un uzlaşmaz bir tavır içinde olduğunu, Klerides'in de bu yüzden elinin kolunun bağlı bulunduğunu söyleyip durmuş ve Rumların Amerikan silah ambargosunun sürmesi için sorunu yokuşa sürdüğünü iddia etmişti... Türkiye emekçi halkının Amerika ile yapılan bütün ikili andlaşmaların yırtılmasını istediği, NATO'dan kopmak istediği bir dönemde Amerikan silah ambargosunu üzüntü ile karşılayan gerici egemen güçler, ambargonun sürmesinin Kıbrıs sorununa bir çözüm bulunmasını güçleştirdiği yolunda gülünç iddialar ortaya atarken, Denktaş da bunlara katılıyordu...

Viyana Görüşmeleri boyunca, Klerides'e toz kondurmayan Denktaş, Yunanistan'ın yardımını istiyor ve soruna ancak böylece bir çözüm bulunabileceğini savunarak, tek engelin Makarios olduğunu iddia ediyordu. Halbuki toplumlararası görüşmeler böylesine emperyalizmin güdümünde tutuldukça hiçbir kalıcı çözüme varılamayacağı apaçık ortadadır. Bütün bunlara rağmen meselenin özünün tahrif edilmeye çalışılması hiç de gerçekçilik olamaz.

Viyana Görüşmelerinden sonra suçlamalar alabildiğine artarken, ABD Dışişleri Bakanlığı'ndan bir yetkili Denktaş ve Makarios'la görüşerek, ABD'nin çözüm önerilerini iletmişti. Emperyalist ülkelerin her iki tarafa baskı yaptığı yolundaki haberler burjuva basınında önemli yer tutarken Amerikan emperyalizmi yetkililerinin taraflar arasında mekik dokuması dikkati çekiyordu. ABD Temsilciler Meclisi Uluslararası İlişkiler Komitesi'nin hazırladığı raporda, Türkiye ile Yunanistan'ın benzer görüşleri olduğu, "zayıf bir merkezi yönetim altında bağımsıza yakın Türk ve Rum bölgelerinden kurulu bağımsız bir Kıbrıs devleti"* konusunda uzlaşılmız olduğu, fakat andlaşmanın hemen olamayacağı belirtiliyordu... Rapordan da anlaşılacağı gibi emperyalizmin çözüm önerisi Kıbrıs'ın bağımsızlığı değil, taksimidir.

GÖRÜŞMECİLER DEĞİŞTİ AMA...

Kıbrıs'taki faşist darbenin önemli adamlarından Sampson'un tutuklanması geniş yankılar uyandırmış, Türkiye'nin Amerikan silah ambargosu ve üsler konusunda ABD ile yaptığı kölelik andlaşması Kıbrıs sorunu üzerinde yapılan spekülasyonları artırmıştı. Çağlayangil'in Kıbrıs'ta ödün verileceği konusunda Kissinger'e teminat verdiği söylenirken Türklere bilgi sızdırmakla suçlanan Klerides'in yeniden istifa ettiği haberleri yaygınlaşıyordu. Bunların ardından Viyana'da varılan andlaşma gereğince Rum ve Türk önerilerinin iletimi konusunda anlaşmazlık ortaya çıkıyor ve bir kaşık suda fırtına koparılıyordu. Denktaş, Klerides'in istifası halinde başka birisiyle masaya oturmayacağını belirtirken, Klerides de Viyana'da gizli bir mutabakata vardıklarını açıklıyordu. Bu hızlı gelişmeler sırasında Ford, "Kıbrıs'ta iki tarafı gerçekçi (!) görüşmelere çağırıyor" ve "olumlu (!) gelişmeleri hızlandıracaklarını" söylüyordu... Emperyalizmin en yetkili sözcülerinden birisi olan Ford'un bu sözleri, emperyalizmin Kıbrıs halkına kan kusturmaya devam edeceği anlamında idi. Denktaş ve Klerides'in de kendi aralarında gizli mutabakata varmaları kuşkusuz ki, Kıbrıs'ı emperyalizme peşkeş çekme yönünde atılmış adımlardan biriydi ve bunu halka açıklamaktan korkuyorlardı.

Klerides'in alışılmış istifalarından bu sonuncusunun kabulünden sonra toplumlararası görüşmelerde Tasos Papadopulos ile Ümit Süleyman Onan'ın görevlendirilmeleri soruna yeni görünümler kazandırdı. Türkiye - Yunanistan Saldırmazlık Paktı önerileri de bu gelişmelere renk katmaktadır.

TÜRKİYE-YUNANİSTAN SALDIRMAZLIK PAKTI

Türkiye-ABD Andlaşması'nın Türkiye'nin ulusal çıkarları açısından bir kölelik andlaşması oluşu bir yana, Kıbrıs sorununu alabildiğine ABD güdümüne sokma yolunda önemli bir adım olduğu kuşkusuzdur. Türkiye-Yunanistan arasındaki gerginlik ve silahlanma yarışı da emperyalizmin istediği çözümün dayatılması yönünde önemli adımlar atılmasını getirmiştir... Özellikle son zamanlarda Ortadoğu'da yeni uyunlar sahnelenir, Lübnan'ın da emperyalizm tarafından "taksim"i gerçekleştirilmeye çalışılırken, Kıbrıs sorununa NATO tarafından bir çözüm bulunması ağırlık kazanmaktadır... Yunanistan Dışişleri Bakanı Bitsios'un Kissinger'le görüşmesinden sonra öne sürülen Türkiye—Yunanistan Saldırmazlık Paktı bu aşamada Kıbrıs sorununun iki ülke arasında saldırmazlık paktı çerçevesinde çözümlenmesini getirebilecek bir gelişmedir. Kuşkusuz ki, böylesine bir çözüm emperyalizmin plânladığı çözümün ta kendisi olmasaydı Kissinger'in bu konuda yardımcı olması düşünülemezdi... Emperyalizmin Türkiye - Yunanistan Saldırmazlık Paktı'ndan umduğu yarar ikilidir: NATO'nun Güneydoğu kanadını parçalanmaktan kurtarmak ve Kıbrıs'ta emperyalist çıkarlara uygun bir çözümü empoze etmek... Bütün bunlara rağmen, Türkiye-Yunanistan Saldırmazlık Paktı'na karşı olduğumuz sonucu çıkarılamaz. Ancak, bunun sonucunda doğabilecek oldu—bittilere karşı uyanık olmamız zorunludur.

KIBRIS'IN BAĞIMSIZLIĞI

Aktarmaya çalıştığımız gelişmelerden de hemen anlaşılacağı gibi Kıbrıs sorunu emperyalizmin saldırgan paktı NATO çerçevesinde tutulmaya çalışılmaya çalışılmakta ve ABD emperyalizminin her türlü uyununa açık bulunmaktadır... Kıbrıs sorununun yaratıcısının emperyalizm olduğu gözönüne alınırsa, soruna gerçek çözümün ancak anti-emperyalist bir yaklaşımla bulunabileceği ortadadır. Ortadoğu'daki kanayan yaralar. Kıbrıs'ın emperyalizme bağımlı olmayan, bağımsız, bağlantısız, üslerden arınmış, toprağı bütün bir ülke olmasını dayatıyor. Sorun NATO çerçevesinden çıkarılmalı, anti - emperyalist çizgide, iki toplum arasında yapılacak görüşmeler ile çözüme ulaştırılmalıdır... Bu da Kıbrıs halkının barış, demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinin yükselmesi ve dünya devrimci hareketinin desteği ile gerçekleşebilir.

* 9 Mart 1976, Günaydın

KUZEY KIBRIS'TA

HALKIMIZIN BU CEHENNEMDEN KURTULUŞUNUN YOLU ÖRGÜTLENMEDEN GEÇMEKTEDİR. HER GEÇEN GÜN YÜKSELEN ÖRGÜTLÜ MÜCADELE BOZUK DÜZENE KARŞI VERİLEN MÜCADELENİN BAŞLANGICI, YENİ DÜZENİN HABERCİSİDİR.

15 Temmuz faşist Sampson darbesi ve onu izleyen olaylar sonucu meydana gelen nüfus kayması ile kuzeyde Türkler, güneyde ise Rumlar ayrı ayrı toplanmışlardır.

Rum bölgesindeki durumu, açıklayacak bilgiler elimizde bulunmadığından, sadece Türk tarafındaki hayat pahalılığı ve işsizliği ele alıp incelemeye çalışacağız.

Kuzey Kıbrıs'ta fiyatlar her geçen gün yükselmekte, işsizlik alabildiğine yoğunlaşmakta, çalışanların eline geçen paranın satın alma gücü durmaksızın düşüş kaydetmektedir.

Kapitalizmin gereği olarak hayat pahalılığını ve işsizliği doğuran sebepler nelerdir? Bunlar ülkemizde nereden kaynaklanmaktadır?

Enflasyonun bilimsel tanımı Marks tarafından şöyle yapılmıştır:

Enflasyon, "İtibari kağıt para toplamının, piyasadaki mal dolaşımı için gerekli (altın ile ifade edilen) para değerini aşması ile ortaya çıkar." Demek ki enflasyon, paranın satın alma gücünün düşmesidir.

Fiyat artışlarının enflasyon dışındaki nedenleri nelerdir?

Günümüzde, bir taraftan tekeller, tekel karlarını artırırken toplam mal arzını kısmakta, öte yandan ekonomiyi tekeller yararına düzenleme çabası içindeki devlet de dolaşım alanına ilave kağıt para sürme yoluna gitmektedir. Kapitalist ekonominin düzenlenmesi, zorunlu olarak tekelci fiyatların artmasına yol açarken, devlet bütçesinin de açık vermesine neden olmaktadır. Her ikisi birden de fiyatların yükselmesini getirmektedir.

Enflasyon ve fiyat artışları ile ilgili bu kısa açıklamayı yaptıktan sonra şimdi de Kıbrıs'a dönelim ve hayat pahalılığını yaratan nedenleri açıklamaya çalışalım.

Herşeyden önce üretim yok denecek kadar azdır. KTFD'nin elinde iki yüze yakın fabrika olmasına rağmen bu fabrikaların ancak kırk tanesi çalıştırılmakta (onlar da tam kapasite ile değil), geriye kalanlarsa atıl vaziyette çürümeye terkedilmektedir. Bozuk organizasyonlu sakat birer kuruluş görünümünde olan kamu iktisadi kuruluşları iç piyasanın ihtiyacını karşılayamamakta, hatta üretilebilecek mamul maddeler dahi ithal edilmektedir. Devletin, sözkonusu fabrikaları çalıştıracak gücünün olmadığı ileri sürülerek, birer ikişer özel sektöre devredilmektedir. Örneğin, kireç fabrikasının özel sektöre devredilmesi- devlet eliyle işletilmemesi- sonucunda iki yıl önce 200 mil olan kirecin torbası bu gün 500 milden satılmaktadır. Çimento 400 milden 1000 mile fırlamıştır.

Tarım sektörüne gelince... Bilindiği gibi Kıbrıs genel karakteri ile bir tarım ülkesidir. Tarım yapmaya elverişli çeşitli alanların büyük bir kısmı KTFD sınırları içinde olduğu halde, ihtiyaca cevap verecek üretim yapılmamaktadır. Ayrıca, tarım ürünlerini değerlendirecek tesislerin hemen hemen hepsi çalışmaz durumdadır.

Üretim yapılmamasının, mevcut potansiyelin devreye sokulmamasının nedeni sermaye birikimi sürecinde olan cılız Türk burjuvazisinin ve onun siyasi arenadaki temsilcisi iktidarın (UBP iktidarı) ekonomi politikasıdır. Üretimi artırıcı yatırımlar yerine tatlı kârlar getiren ithalata önem verilmesi bu politikanın en karakteristik özelliğidir.

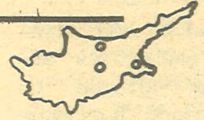
Üreticileri ilgilendiren en önemli sorunlar, araç gereçsizlik, kredisizlik ve pazar yokluğudur. Rumlardan kalan tarım aletleri, suni gübre, ilâç vs. üç beş vurguncuya ikram edilmiştir. Bir kısmını ise devlet, yoksul üreticiye kısa vadeli yüksek faizle vermiştir. Su motorlarından sökülüp parçalanması, narenciye ağaçlarının kurumasına yol açmıştır. Sonradan bu parçalar çok yüksek fiyatlarla Tarım Bakanlığına veya üreticiye tekrardan satılmıştır.. Kooperatif Merkez Bankası da üç beş tüccara hizmet etmekte, üreticiye yardım elini uzatmamaktadır. Çeşitli imkansızlıklar içerisinde, binbir zorlukla, ter dökerek ürettiğini satamayan veya yok pahasına ürününü elinden çıkaran üretici, ağırlaşan hayat şartlarından bunalmaktadır.

Rumlardan kalma depolardaki tonlarca arpayı, çürür bahanesi ile Türkiye'ye aktaran vurguncular piyasadan çekilen arpayı fiyatı ne olursa olsun almak zorunda kalan üreticiye tekrardan çok yüksek fiyatlarla satmışlardır.

Toplumun tüm un ihtiyacını karşılayan un fabrikasının patronu çıkardığı bol miktarda kepeğe pazar bulamadığından arpa ile birlikte bir miktar kepeği üreticiye zorla satmaktadır. Hayvanlar için otlaklar, meralar sağlanmamaktadır. Çeşitli hayvan hastalıklarına karşı yeterli tedbirler alınmamakta, zaten toplumun ihtiyacı için yeterli olmayan hayvan ve hayvan ürünlerinin azalmasına neden olmaktadır. Zaten çok az olan sütü değerlendirecek tesisler yeterli olmadığından veya kapasitesi düşük olduğundan üretici sütünü dökmek zorunda kalmaktadır. Hatırlanacağı gibi yakın geçmişte, söz konusu tesislerden Devsan, üreticiye olan 3500 Kıbrıs Lirası borcunu ödemeden üretimi durdurmuştur. Böylece en temel besin maddelerinden süt ve süt ürünleri dışarıdan ithal edilmektedir (Hollanda'dan) Son yapılan istatistiklere göre et ve et ürünlerinde % 65, yumurta, süt ve süt ürünlerinde % 44 oranında bir fiyat artışı vardır.

Narenciye üreticilerine gelince... Üreticiden yana bir politika izlenmediğinden, 2 yıldır en fazla zarar gören narenciye üreticisinin sorunları da alabildiğine yoğunlaşmakta... Diğer üreticiler gibi araç gereçten yoksun, kredisizlikten kıvranan, değil alın terini, yaptığı masrafların bile karşılığını alamayan bu yurttaşların en büyük sorunu: PAZAR. Bilindiği gibi narenciye ürününü pazarlamak amacı ile kurulmuş olan Cypfruvex iktisadi bir devlet kuruluşudur. Tepeden inme bir yönetim biçimi ile üreticinin elinden aldığı narenciyeye istediği fiyatı biçmekte, üretici yönetimde söz sahibi olmadığı için ürününü değerlendirememektedir.

15 Temmuz'dan önce 20 milyon Kıbrıs Lirası(KL) gelir sağlayan narenciye ürünü geçen yıl iktidarın üretici düşmanı politikası yüzünden 2 milyon KL bir gelir sağlayabilmiştir. Üretimin sistemli, sağlıklı bir şekilde yapılabilmesi için her şeyden önce ürünün kaliteli olması gerekmektedir. Bu amaçla üreticiye her türlü olanak sağlanmalıdır.. Her yıl, hayat pahalılığı göz önünde bulundurularak, belli bir taban fiyatı saptanmalı, üretici, tüccarın insafına terk edilmemelidir. Üretilen mala pazar bulunmalı, ıskarta ilgili tesislerde değerlendirilmelidir. Bütün bunlar yapılmadığı takdirde yine narenciye tepeleri meydana gelecek, yine ıskarta değerlendirilmeyecektir.

SANPA - TÜRKSEN SEMİNER

Türk - Sen UBP İşbirliği

LEFKOŞA (Tak): Ulusal Birlik Partisi ile Kıbrıs Türk İşçi Sendikaları Konfederasyonu (Türk-Sen) seçimlerde işbirliği yapmayı kararlaştırmışlardır. Bu konuda bilgi vermek üzere Türk-Sen ve UBP Genel Sekreterleri 10 Mayıs Pazartesi günü saat 15.00'te bir basın toplantısı düzenleyeceklerdir.

Basın toplantısı Lefkoşada Ulusal Birlik Partisi genel merkezinde yapılacaktır.

Hatırlanacağı gibi geçen yıl bir takım tutarsız gerekçelerle kapatılan Cypfruvex'e bağlı Meysan'ın yerine, iktidara yakın kişilerce bunlardan biri de Sanayi ve Ticaret Bakanı Turcer Arif'in babasıdır. Kurulan 1 milyon Türk Lirası sermayeli "Sampa" Şirketi Türkiye'den Mey-Su ithal ediyordu. Bu yıl ise 17 işçi ile çalıştırılan Meysan'ın ürettiği meyva suyu büyük ambalajlarla satılmakta, gerekçe olarak da "Pazar elde etmek" gösterilmektedir. Böylece yine meyva suyu ithal edilmektedir.

Görüldüğü gibi üretimden kopuk,

İKTİDARIN EKONOMİ

Herhangi bir kapitalist ülkede, iktidarın hangi sınıf veya sınıfsal tabakalar yanında yeraldığı, hangi sınıfların yararına, hangilerinin zararına bir sosyo-ekonomik politika izlediğinin göstergesi nedir?

Bu sorunun en kısa olarak yanıtı şudur: O ülkedeki iktidarın izlediği ekonomi politikasıdır. İktidar bir takım para ayarlamaları ile neyi gerçekleştirmek istiyor? Devletin gelirlerinin en büyük bölümü olan vergileri hangi sınıfın omuzları üstüne yüklüyor? Kimlere kredi dağıtıyor, hangi kesimlere teşvik primleri veya ek ödenekler ödüyor? Kimlere toprak dağıtıyor?

Tüm bu soruların cevabı bize bir iktidarın sınıfsal niteliğini vermeye yetiyor. Şimdi Kıbrıs'a dönelim ve UBP iktidarının ekonomi politikasını yani sınıfsal niteliğini vurgulayacak bir takım sorulara cevap arayalım. Genel olarak yazımızın amacı bunu koymak, özel olaraksa narenciye üreticilerinin sorunları ve bu sorunlara eklenen yeni bir olayı, SANPA olayını vurgulamaktır.

Para konusuna, bu politikanın ipleri KTFD sınırları dışında bulunduğundan burada değinmeyeceğiz.

Mali politika, devletin gelirlerinin nasıl ve hangi sınıf veya sınıfsal tabakalarca karşılanacağını, giderlerinin ise hangi sınıf veya sınıfsal tabakalar yararına harcanacağını saptamaktadır. KTFD 1976 Bütçe Yasası'nın kesinleşmiş şekli elimizde yok. Ancak bu yasanın tasarı şekli bile bize çok şeyler veriyor. Bu tasarıya göre giderler 845 milyon TL olarak saptanmıştır. Gelirlerin, vergiler yoluyla karşılanacak kısmı 557 milyon TL'dır ki, bunun 845 milyon TL dolaylı, 72 milyon TL dolaysız vergilerden oluşmaktadır. Yani bu vergilerin yüzde 87.1'ini üretilen veya ithal edilen maddeler üzerine yansıtılarak işçinin, köylünün, memur ve diğer dar gelirli yurttaşların ensesinden sağlanacaktır. Geriye kalan yüzde 12.9'unun da gelir vergisi olarak büyük bir kısmını yine dar gelirli vatandaşlar ödedikten sonra ancak yüzde 2.4'ünü elinde sermayeyi tutan, bunun için de her türlü vurgunu yapan sınıf ödeyecektir... Gelirlerin diğer kalemleri olarak iç borçlanma (100 milyon TL), devletin hissesi bulunan şirketler (69 milyon TL) ve TC yardımları (188 milyon TL) öngörülmektedir. Ancak 1975 mali yılı bütçesinin kabataslak bir şekilde gözden geçirilmesi bile bize bu yan gelirlerin verilen rakamlara ulaşmasının bir hayal olduğunu göstermektedir. İktidar 1975 mali yılı bütçesini kapatabilmek için 120 milyon TL'lık yeni harcama yetkisi istemişti (Ocak 1976). Böylece hem 1975 mali yılı bütçe açığını kapatmak ve hem de 1976 mali yılında egemen sınıflar yararına uygulayageldiği çarpık üretim politikası sonucu öngörülmüş bulunan yan gelirlere ulaşamayacağı şimdiden belli olduğundan iktidar için iki yol vardır: Vergi gelirlerini yani emekçi halk kitlesi üzerindeki yükü artırmak ve TC yardımlarına bel bağlamak...

Görülüyor ki iktidar egemen sınıfların borusunu öttürmektedir. Bunun için emekçi halk kitlesi üzerine yüklenerek elde edilen bunca gelirin yine egemen sınıflar yararına harcanacağını söylemeye pek gerek yoktur. Binlerce göçmen işsizlik ve pahalılık altında ezilirken, üç-beş parababasına yüzlerce dönüm

ENFLASYON, PAHALILIK, İŞSİZLİK POLİTİKASI

ithalata dayanan iktidarın ekonomi politikası her geçen gün iflas etmektedir. İktidar, devlet hazinesinin ağzını bir avuç azınlığın yararına sonuna kadar açık tuttuğundan bütçe açığı doğmaktadır. Bunu kapatmak için de emekçi halktan ağır vergiler toplama yoluna gidilmekte, dış borçlanmaya ağırlık verilmektedir. Artan fiyatlar karşısında her geçen gün çalışan halkın satın alma gücü düşmektedir. Bu bozuk düzeni sürdürebilmek için piyasaya fazladan para sürmek gerektiğinden iktidar, para basma çabasındadır.

En önemli döviz kaynaklarından biri olan turizm ise panayır turizmine dönüşmüştür. Modern oteller ve tesisler bomboş durmaktadır. Sadece yaz tatillerini geçirmek için Türkiye'den Kıbrıs'a ticaret yap mak amacı ile turist gelmektedir.. Türk Lirası da Kıbrıs Lirası gibi geçerli olduğundan turistlerin beraberlerinde getirdikleri para döviz sayılmamaktadır... Turizm sektörünün de özel ve yabancı sermayeye devredilmesinin hesapları yapılmaktadır.

Hayat pahalılığını artıran nedenlerden biri de KTFD'nin ithalatını ve bu ithalatın genel dağıtımını yapan Eti şirketidir. Denktaş ailesinin hissesinin de bulunduğu sözkonusu şirket iç piyasaya hakim olduğundan fiyatları istediği düzeyde tutmakta ve zaman zaman stokçu rolünü oynayarak en temel ihtiyaç maddelerinin (şeker, kahve, sigara vs.) piyasadan yok olmasına neden olmaktadır.

"Kişi zengin etme" politikasını sürdüren UBP, kaçakçılığı ve karaborsacılığı teşvik etmektedir. Sahte evrak düzenliyerek yapılan bir kaçakçılık olayının suç ortağı iktidar, basında günlerce konu edilen olayın tahkikatını durdurmuştur. Bu olay iktidarın niteliğini açıkca ortaya koymaktadır. Kaçakçılık ve karaborsacılık da pahalılığın nedenlerindendir.

Fahiş kâr hırsı, dar gelirli yurttaşların, özellikle esnaf ve zanaatkârların durumunu her geçen gün tehdit etmektedir. Yetkililerden hiçbir ilgi görmeyen bu kesim, bir avuç parababası, istifçi ve karaborsacının tutsağı olmuştur. Şimdilik Maliye Ambarları sayesinde ayakta durabilen esnaf ve zanaatkârların geleceği karanlıktır.

1976'da yürürlüğe girecek vergi sistemi de emekçi halkımızın sırtına ağır bir yük olarak binecektir. Vergilerin yerden biter gibi çoğalması yanında, dolaylı vergiler de geçim şartlarını zorlaştırmaktadır. 1976 yılında vergilerin % 95'i yoksul halkımızın omuzlarına yüklenecektir. Üç beş tüccarın ithal ettiği mallar üzerine konacak vergileri ya da masrafları hafifletmek maksadı ile aşırı dolaylı vergileri, halkımız ceketle birlikte sırtına geçirecek, boğazından geçecek her lokmada aşırı dolaylı vergiyi hissedecektir.

İşsizlik

İşsizlik, sömürüye dayanan kapitalist düzenin zorunlu gereğidir. İşsizlik, emperyalizm aşamasında o kadar yoğunlaşmaktadır ki günümüzde bu işsizler ordusu kapitalist ülkeleri tehdit eden çok önemli bir sorun haline gelmiştir. Tekniğin gelişmesi ile kol emeği yerine makina kullanılması işsizliği artırmaktadır. Giderek artan oranda fazlalaşan işsizlik özellikle ekonominin gerileme dönemlerinde daha da fazla olmakta ve düzeni sarsmaktadır. Fakat bir işsizler ordusu bulundurmadan hiçbir ülkede kapitalizm yaşayamaz. Çünkü bu yedek ordu, işçi sınıfının mücadelesine engel teşkil etmekte, ayrıca çalışanlarıda bunların varlığı tehdit etmektedir. Bu bozuk, kokuşmuş, gericileşmiş düzen değişmedikçe işsizliği ortadan kaldırmak mümkün değildir.

Yazımızda defalarca belirtildiği gibi üretime geçilmediğinden, güneyde toprağını bırakıp gelen göçmenlerin çoğu iş bulamamış, bunlardan sadece bir kısmı verilen göçmen maaşı ile geçinmek zorunda bırakılmışlardır. İş bulabilenlerin büyük bir kısmı da mevsimlik işçidir. Örneğin, portakal kesimi başladığı zaman işe alınmakta, portakal kesimi sona erince de yol verilmektedir.

Bugün Türk toplumu içerisinde en fazla, baskı gören, sömürülen, horlanan ve her an işten çıkarılma tehlikesi ile karşı karşıya bulunan işçilerdir. Sigortasız, iş kanunsuz, çalışma koşullarına uygun olmayan çeşitli işyerlerinde, çok düşük ücretle çalıştırılan işçilerin, sarı sendika Türk-Sen vasıtasıyla ekonomik-demokratik mücadeleleri de engellenmektedir. Asgari Ücret Tespit Komisyonu ile birlikte yaptıkları toplantıda sarılığını bir kez daha ortaya koyan sözde sendika Türk-Sen, toplantı sonunda komisyonun 55 TL gibi gülünç bir asgari ücreti dayatması üzerine göstermelik olarak salonu terketmiştir. Daha sonra Çalışma Bakanlığı da Türk-Sen gibi bir tavır takınarak asgari ücretin yeniden saptanmasını istemiştir. Amaç, kuşkusuz ki zaman kazanmak... Etin okkasının 72 TL olduğu Kıbrıs'ta asgari ücreti 55 TL olan bir işçinin durumunu tahmin etmek zor olmasa gerek.., Hayatı yaratan işçilere 55 TL gibi gülünç bir ücreti reva görenler bunun hesabını mutlaka vereceklerdir.

Bugün işsizliğe çare bulunacağı yerde tam tersine, bu sosyal olguyu daha da yaygınlaştırmak çabalarına girilmektedir. "İşgücü açığı var" gülünç iddiası ileri sürülerek, ilk zamanlar teknisyen diye getirilen, daha sonra işçi oldukları açıklanan göçmenler de işsizlik girdabına atılmışlardır.

Kıbrıs'ta iş bulamayan Kıbrıslı Türk işçiler başka ülkelere, örneğin Libya'ya gitmekte, bir avuç parababasına döviz getirsin diye el kapılarında, ailesinden uzak, düşük ücretle çalıştırılmaktadır. Libya'ya işçi gönderilmesini organize edenler büyük vurgunlar vurmaktadırlar.

Bütün bunlar yetmiyormuş gibi Kıbrıs'a getirilen ve çok düşük ücretlerle çalıştırılan Pakistanlı işçiler, işsizliği artırıcı ve ücretleri düşürücü rol oynamaktadırlar.

Üretimden kopuk, plansız programsız uygulamalarla, baskı ve sömürünün hakim olduğu Kıbrıs Türk toplumunda işçiler, küçük üreticiler, esnaf ve zanaatkârlar gibi kamu görevlilerinin çok büyük bir çoğunluğu da ezilmektedir.

Eskiden beri varolan ve günümüzde halâ çözümlenmemiş sorunlardan birisi de istihdam sorunudur. Bu da bozuk ekonomik düzenin, bozuk eğitim sisteminin bir sonucudur. Mevcut olanaklara rağmen, eğitim üretim için yapılmadığı sürece de bu soruna çözüm getirmek imkânsızdır. Memurların bir çoğu arızi statüdedir. Bir çoğu mesleği ile ilgili olmayan yerlerde ömür tüketmektedir. Bu da iktidarın istihdam politikasının bir sonucudur.

Halkımızın bu cehennemden kurtuluşunun yolu örgütlenmeden, geçmektedir. Her geçen gün çığ gibi büyüyen grevler, boykotlar, direnişler, yeni kurulan devrimci sendikalar, birlikler vb., işsizliğe, pahalılığa ve bunları yaratan düzene karşı verilecek mücadelenin başlangıcı; yeni düzenin habercisidir.

arazi peşkeş çekiliyor. Kredi, teşvik primleri yine bunlara gidiyor. Sanayi üniteleri devreye sokulmuyor, çalıştırılanlar ise düşük kapasite ile çalıştırılarak özel sanayiye devretmek için zemin hazırlanıyor. Emekçi halk üretici duruma getirilmezken, dış ticarette ithalatı artırıcı teşvikler yapılıyor. Böylece dünya piyasasındaki enflasyonist baskılar gümrük duvarlarını aşarak emekçi halkın sırtındaki enflasyon yükünün katmerleşmesini getiriyor.

Narenciye üreticileri

Bu ekonomi politikası içinde küçük üreticilerin durumu nedir? Kuşkusuz onlar da emekçi kitlelerin bir parçası olarak iktidarın bol keseden dağıttığı yoksulluk, pahalılık ve sömürüden nasiplerini alacaklardır. İktidar, üreticinin üretimi artırmasına yardım etmek şöyle dursun, ürettiği ürünün karşılığını alamaması için de elinden geleni yapmaktadır. Bunun en belirgin örneğini, tarımsal üretimin büyük bir bölümünü oluşturan narenciye üretiminde görmekteyiz.

Bu üretim dalında üreticinin ürününü satabileceği, kuruluş şekli ile "tekel" durumunda bulunan CYPFRUVEX Şirketi vardır. Bu şirket % 80'i devlet, % 10'u Evkaf İdaresi ve % 10'u da Kooperatif Merkez Bankası'na ait olan sermaye ile kurulmuştur ve bu kuruluşların atadığı temsilcilerle yönetilmektedir. Cyprfruvex, kuruluşundan bu yana tam bir israf politikası uygulamış, etkin bir organizasyon kuramamış, istihdam ettiği elemanlar şirket ölçeğine göre nicelikçe çok kabarık, nitelikçe ise yeteneksiz kalmıştır. Üretici ve şirket arasında basit bir alım-satım ilişkisinden öte bir şey yoktur. İktidarın ekonomi politikasına uygun olarak hiçbir sektörde uygulanmayan taban fiyat politikası bu sektörde de uygulanmamakta ve şirket üreticiye istediği fiyatı empoze edebilmektedir.

Cypfruvex, narenciyeyi kendi empoze ettiği fiyattan almaktadır. Ancak ödeme şekli olarak kullanılan yöntem sömürünün katmerlisine yol açabilecek niteliktedir. Önce şirket dış pazarda narenciyeye bulacağı fiyatı tahmin ederek bu tahmin üzerinden üreticiye bir avans ödemekte, daha sonra da dış pazarda bulduğu fiyattan yaptığı masrafları ve kendine göre hesapladığı kârı düşmekte, geriye kalanı da üreticiye ödemektedir.

Üretici ıskarta ürününü belli bir dönem için Cypfruvex'in Meysan fabrikasına, meyva suyu üretimi için satabilmiş, ancak iktidarın egemen sınıflar yararına uyguladığı ekonomi politikası sonucu bu şirketle ilişkili olarak kurdurduğu SANPA, meyva suyu ithalat şirketi nedeni ile, bu ıskarta ürününü dökmek zorunda kalmıştır. İktidarın, üreticinin ürününü değerlendirmeyip SANPA şirketine ithalat izni vermesi, bir yandan milyonlarca değerin ziyan olup gitmesini getirirken, diğer yandan emekçi kitlelerin yoksullaşmasını (enflasyon ve ürününün değerlendirilememesinden dolayı) getirmektedir. Bu da iktidarın yüzlerce üreticinin yoksullaşması pahasına bir avuç sömürücüye en kolay yoldan kâr sağlamayı hedeflediğini göstermektedir.

Genel olarak tüm emekçi halk kitlesinin, özel olaraksa narenciye üreticilerinin yoksulluktan, pahalılıktan ve sömürüden kurtuluşlarının yolu, ekonomik, demokratik mücadelelerini yükseltmekten geçmektedir.

SEÇİM YASASI VE GETİRDİKLERİ

"1976 Seçim ve Halkoylaması Yasası" KTFD' Kurucu Meclisi'nin 3 Mart 1976 tarihli birleşiminde kabul edildi. Türkiye Seçim Kanunu'nun acemice bir kopyası olan bu yasa birçok anti demokratik maddeleri içeriyor. Kamu görevlilerinin seçilme haklarının kısıtlanması, Yüksek Öğrenim Gençliğine oy kullanmada çıkarılan zorluklar, güçbirliğini engelleyici hükümler ve nisbi temsil sisteminin uygulanmayışı, bunların en belirgin örnekleridir.

Partileşme sürecinin yeni başladığı bu dönemde, elindeki baskı unsurlarına güvenen bugünkü iktidar, baskılar sonucu oyların büyük çoğunluğunu alabileceğini hesaplıyarak, ilerici partilere seçilme hakkı tanımamak için, "Milli Bakiye" sistemine seçim yasasında yer vermemiştir. 54.madde ile partilerin güçbirliğine gitmeleri kısıtlanmış ve bundan umulan yarar böylece pekiştirilmek istenmiştir.

Her ne kadar 37.maddede, seçmen kütüklerinin düzenlenmesinde yurt dışında bulunanlar da ev halkının beyanına göre yazılır, deniyorsa da uygulama safhasında özellikle yüksek öğrenim gençliği için bu madde uygulanmamış, ve hatta o dönemde Kıbrıs'ta bulunan öğrencilerin de kütüklere yazılmasında zorluklar çıkartılmıştır. Bununla da yetinilmemiş ve Yüksek Öğrenim Gençliği nin Anayasal hakkı olan oy kullanma hakkı da çeşitli engellerle kısıtlanmıştır.

Bunun açık örneğini sandık seçmen listelerine itirazlarda görebiliriz. 218.maddede, yurt dışında oy kullanacak olan seçmenlerin başvurma şeklinin ne olacağı anlatılmakta... Başvurma, Kıbrıs'ta doğrudan doğruya seçmenler tarafından yapılabileceği gibi, üçüncü dereceye kadar kan veya sıhri akrabaları tarafından da yapılabilir, denilmektedir. Yüksek Öğrenim Gençliğinin başvurma süresinde Kıbrıs'ta olamıyacağı açıktır. Öğrencilerin büyük çoğunluğunun aileleri ise, Lefkoşa dışında kalmaktadır ve Yüksek Seçim Kurulu'na başvurmaları çok zordur. Bütün bunlar göz önüne alındığında, sözledikleri - mizde ne kadar haklı olduğumuz daha iyi anlaşılmaktadır. Bu durumda yapılması gereken şey Türkiye'de en azından Temsilcilikler vasıtasıyla bu işlemlerin düzenlenmesi ve yürütülmesiydi. Ama, bu dahi yapılmadı.

Bugüne kadar hiç seçim görmemiş bir toplum olduğumuz göz önüne alındığında, halkın istediği adayları veya partiyi seçme özgürlüğüne saygı gösterilip, oy kullanılmasına güçlükler çıkartılmaması gerekirdi. Ancak, çağ dışı gerici anlayışın Kurucu Meclis'teki temsilcileri bunu dahi yapmadılar. Parmak sayısıyla kabul ettirdikleri 101. maddeyle karmaşıklığı daha da arttırdılar, halkın kolayca ve serbestçe oy kullanmasını engellediler.

Yine bu anlayış kamu görevlilerinin aday olmasını Anayasa'nın 54. maddesinin, 3. fıkrasını çiğneyerek, büyük ölçüde kısıtlamıştır. Anayasa'ya göre, kamu görevlilerinin aday olmaları istifa koşuluna bağlanamaz. Seçim Yasası'nın 57. maddesinin, 3. fıkrasına göre ise kamu görevlilerinin görevli bulundukları bölgelerden adaylıklarını koyabilmeleri, istifa koşuluna bağlanıyor. Bu maddenin Anayasa'ya karşın, bu şekilde çıkması, UBP'nin ilerici aydınlardan ne kadar çekindiğini gözler önüne seriyor. Bu konuda demokratik kuruluşlar halka olayları bütün açıklığı ile anlatabilmek için ellerinden geleni yaptılar. Anayasa Mahkemesi'ne bu konuda açılan dava ilgili maddenin iptali ile sonuçlanmıştır.

62. maddeye göre, Yüksek Seçim Kurulu, bir seçimde kesinleşen adayların sayısı, seçilmesi gereken kişi veya kişilerin sayısına eşit veya daha az olması halinde, seçim yapılmadan aday ve adayların seçildiğini ilan eder. Bu, özellikle devlet başkanlığı seçimi göz önüne alındığında daha da bir önem taşır. Hatırlanacağı gibi 1973 Cumhurbaşkanı Yardımcılığı Seçimlerinde türlü baskılarla adayların ikisi çekilmek zorunda bırakılmış ve Denktaş, tek aday kalarak seçilmeden seçilmiş sayılmıştı. Bu maddenin de bu şekilde getirilmesi, önümüzdeki seçimlerde benzer baskıların yapılabileceği hakkındaki kuşkuları arttırmıştır. Bu nedenle Kurucu Meclis'te demokratik güçler, buna karşı çıkmış ve yeni öneriler getirmişlerdir. Bu öneriler şöyleydi:

"Devlet Başkanlığı seçimlerinde tek aday varsa, yine seçim yapılır ve adayın seçilmiş ilan edilmesi için, toplam seçmen sayısının en az yüzde 51'i oranında oy alması aranır."

"Devlet Başkanlığı seçimlerinde adaylıktan çekilmenin herhangi bir baskı veya vaade dayandığı Yüksek Seçim Kurulu'nca saptanırsa, çekilme olayına bakılmaksızın, yeniden seçim yapılır."

Ancak, bunlar görüşülmeden UBP'lilerin oylarıyla reddedilmiştir.

Yasanın 8., 9. ve 53. maddelerine göre, kamu hizmetlerinden yasaklılar, seçmen ve aday olamazlar. Kamu hizmetlerinden yasaklıların mahkeme kararı ile belirlendiği ve bu tür yasakların "Siyasi Suclulara" uygulandığı gerçeği, bize bu maddenin ne kadar anti-demokratik olduğunu gösteriyor.

Seçim sonuçlarının saptanmasını içeren 136. madde ise artık çağ dışı kalmış olan Çoğunluk Sistemi ile kapitalist ülkelerin büyük çoğunluğunda uygulanan Nisbi Temsil Sistemi'nin karması bir seçim sistemi getirmektedir. Bu maddeye göre oyları geçerli sayılan seçmen sayısının yarıdan bir fazlası kadar oy alan adaylar, milletvekili seçilirler; bir parti o seçim bölgesinin çıkaracağı milletvekili sayısının üçte birinden fazla milletvekili çıkaramaz. Bu oylar yine o parti için geçerli sayılarak, bu defa Nisbi Temsil Sistemi uygulanıp, geriye kalan adaylar da saptanır. Bu durumda oyların partilere verileceği düşünülerek oyların yarıdan bir fazlasını alan parti o bölgeden çıkacak milletvekillerinin ortalama yüzde 68'ini çıkaracaktır. Bu madde de açıktır ki, hiçbir demokrasi kuralına sığmaz.

Başlıca özelliklerini vurguladığımız bu yasa, yazımızın başında da belirttiğimiz gibi, anti-demokratik maddelerin adeta birbirleriyle yarışa çıktığı, çelişkilerin doğal olarak yoğun olduğu bir biçimdedir. Bu yasanın anti-demokratik maddelerinin kaldırılması ve tümüyle düzeltilmesi bütün yurtseverlerin, ilericilerin, devrimcilerin başlıca görevlerindendir.

KIBRIS YÜKSEK ÖĞRENİM GENÇLİĞİNİN DEMOKRATİK ÖRGÜTLERİNİN AÇIKLAMALARI:

ÖĞRENCİ SORUNLARI

12 Mart, faşizan baskılar dönemiyle girişilen temizleme ve sindirme hareketleri, o dönemdeki Kıbrıslı öğrenci örgütlerinin de üzerinden geçmiş ve gelişen demokratik mücadele yok edilmek istenmiştir.

Yıllarca örgütsüzlüğün acısını en sert biçimde tadan Kıbrıs Yüksek Öğrenim Gençliği değişen dönem koşullarından yararlanarak kısa aralıklarla farklı kentlerde kendi örgütlerini yeniden kurma yoluna gitmiş ve bunu gerçekleştirerek demokratik mücadelede yerini almıştır.

Yüksek öğrenim gençliğinin hergün biraz daha gelişen ve hergün biraz daha büyüyen gücü karşısında öğrenci düşmanlığını kendilerine görev kabul eden iktidar çevreleri ve Eğitim Bakanlığı, bu mücadeleyi çeşitli entrikalarla engellemeyi tasarlamış ve bu yolda da çalışmalara girişmiştir. İşte bugün öğrenci gençliğin karşı karşıya bulunduğu sorunlar, çarpık ekonomi politikasından kaynaklanan bozuk eğitim sistemi ve iktidar çevrelerinin kasıtlı politikalarının ürünleridir.

12 Mart faşizan baskılar döneminde Türkiye'de bulunan Kıbrıs Öğrenci Yurtları, kapatılmış ve yüzlerce öğrenci bir anda kapı dışarı edilerek, kendi kaderleri ile başbaşa bırakılmıştır. Bugün İstanbul'da bir kız yurdu, Ankara'da bir kız, bir erkek yurdu vardır. İzmir ve Trabzon'da ise hiç yurt yoktur..

İstanbul'da açık kalan tek yurt olarak Fındıkzade Kız Yurdu baştan beri ihtiyacı karşılayamamıştı. Yeni yurt istemlerinin yetkililerce dikkate alınmaması kız arkadaşlarımızın direnişleri ile protesto edilmiştir.

Birinci Eğitim Şurasında İstanbul Belediyesi'nin Fındıkzade Kız Yurdu'nun sağlık koşullarına aykırı olduğu yolundaki yazılı belgesi ilgililere sunulmuş ve yeni bir yurt tutulması için faaliyete geçilmesi istenmiştir. Bunun üzerine aramalar sonucu istenilen özelliklerde bir yurt binası bulunmuştur. İşte bundan sonra bina sahiplerinin binayı verme kararlarına ve bu işlem için gerekli paranın ayrılmasına rağmen, gerek Türkiye'de bulunan müfettişlerin, gerekse Eğitim Bakanlığı'nın ard niyetler taşıyan tutumları nedeni ile yeni yurt binası bugüne dek tutulamamıştır.

Yine büyük bir kısmı yoksul halk çocuğu olan ve Türkiye'de ancak burs ve nakdi yardımla yaşamlarını sürdüren arkadaşlarımızın birçoğunun bursları, geçtiğimiz aylarda Eğitim Bakanlığının yasa tanımaz tutumu ile durdurulmuş ve arkadaşlarımız öğrenimlerini bırakmak tehlikesi ile karşı karşıya bırakılmışlardır.

1975-76 Ders Yılı'nda 800 civarında öğrencinin öğrenime gelmesine rağmen KTFD Bakanlar Kurulu, ancak 120 kişiye burs verme kararı almıştır. Bırakalım 120 kişilik burs kararının gülünç olduğunu; bu karar bile hala uygulanmamış ve sene sonuna gelinmesine rağmen, burslar çıkmamıştır.

Kıbrıslı öğrencilerin üniversiteye girerken yararlandıkları kontenjan hakları, Kıbrıs'taki eğitim sisteminin yetersizliği, savaşlar ve bunların getirmiş olduğu ekonomik kriz, göçmen olma durumları göz önüne alınmaksızın her geçen gün kısıtlanmış ve bugün tümden kaldırılmıştır. Geçtiğimiz yılda öğrenci örgütlerinin girişimi sonucu yeterli sayıda kontenjan vermeyi kabul ve garanti eden öğretim kuruluşlarının bu tutumlarına Kıbrıs'taki iktidar çevreleri tepki göstermiş ve fazla kontenjan istenmediğini belirterek, okuma özgürlüğünü kısıtlama yoluna gitmişlerdir. Halk çocuklarının okuma özgürlüklerini ellerinden alanlar, "Bu memlekete çoban da lâzım" diyenler, kendi çocuklarını Avrupa'ya, Amerika'ya göndererek okutmaktadırlar..

Okullarını bitirdikten sonra ihtisaslaşma arzusunda olan arkadaşlarımıza bugüne kadar yapılan müracaatlara rağmen bu olanak tanınmamıştır. Türkiyeli aynı statüdeki öğrenciler, paralı ihtisas olanaklarından yararlanırken, aynı yeteneklere sahip Kıbrıslı öğrenciler, bunlardan yararlanamamaktadırlar.

Yüksek Öğrenim Gençliği olarak sorunlarımızın Kıbrıs'taki bozuk düzenden kaynaklandığının ve kendi sorunlarımız ile halkımızın sorunlarının bir bütün olduğunun bilincindeyiz.

Yüksek Öğrenim Gençliği olarak isteklerimizi bir kez daha açıklıyoruz:

1-) Türkiye'de öğrenimde bulunan Kıbrıslı Öğrenci Gençlik için yeterli sayıda yurt açılmalıdır.

2-) Kesilen burs ve nakdi yardımlar, ihtiyaçlı olan herkese; tümden bursa dönüştürülerek, tekrar bağlanmalıdır. Bu yıl gelen arkadaşlarımızın da burslardan yararlanmaları sağlanmalıdır.

3-) İhtiyaçlı herkese burs verilmelidir.

4-) İhtisas yapmak isteyenlere bu olanak sağlanmalı ve yeterli miktarda ihtisas ödeneği verilmelidir.

AKÖKD kuruldu

Kıbrıs Yüksek Öğrenim Gençliğinin örgütlenmesi her geçen gün yeni boyutlara ulaşmaktadır.

Geçtiğimiz günlerde Adana'da öğrenimde bulunan Kıbrıslılar tarafından "Adana Kıbrıslılar Öğrenim ve Kültür Derneği (AKÖKD)" kurulmuştur.

AKÖKD, Yüksek Öğrenim Gençliğinin vermekte olduğu akademik-demokratik mücadelenin, halkının vermekte olduğu mücadeleden soyutlanamayacağını, Yüksek Öğrenim Gençliğinin içinde bulunduğu sorunların halkının sorunlarının çözümlenmesi ile gerçek anlamda ortadan kalkacağını belirtmiş ve Yüksek Öğrenim Gençliğinin bunun bilincinde olarak hareket edeceğini vurgulamıştır. Toplumumuzda her geçen gün ekonomik ve politik mücadelenin gelişmekte olduğunu belirten Adana Kıbrıslılar Öğrenim ve Kültür Derneği, bunun da, iktidarın halkımız üzerinde ki tahakküm emellerinin sökmediğinin göstergesi olduğunu dile getirmiştir. Yüksek Öğrenim Gençliğinin her zaman halkının yanında örgütlü bir şekilde mücadele vereceği de belirtilmiştir.

AKÖKD'ün kuruluşundan sonra her yerde olduğu gibi Adana'daki ilerici Kıbrıslı öğrencilere tehditler ve yoğun baskılar gelmeye başlamıştır. Ancak bu baskı ve tehditler AKÖKD'ün örgütlü mücadelesini durduramayacaktır.

EĞİTİM

Sınıflar ve sınıf mücadeleleri

İnsanlar yaşayabilmeleri için, bir takım giyecek, yiyecek ve kullanım eşyaları üretirler. Toplumsal varlığı maddi hayatın üretimi belirler. Maddi hayatın üretimi için, emek gereklidir. Emek ise, maddi servetlerin üretimi için insanın sarf ettiği faydalı çabadır. İnsanı hayvandan ayıran emektir. Engels "İnsanı yaratan emektir" diyor.

Üretimin iki yönü vardır:

a-) Üretim güçleri

b-) Üretim ilişkileri

İnsanlar üretim yaparlarken üretim araçlarını kullanırlar. Kullanılan aletler; elektrik tesisleri, fabrikalar, yollar, ulaştırma araçları ve toprak üretim araçlarıdırlar. Bu üretim araçları ile üretimi yapanların hepsi üretim güçlerini oluşturur. Üretim insanlar arasında hiçbir ilişki olmadan gerçekleşemez. Maddi servetlerin üretim, dolaşım ve dağılım süreci içinde, insanlar arasında meydana gelen ilişkilere üretim ilişkileri denir. Bu üretim ilişkileri ile üretim güçleri, üretim tarzını oluştururlar. Üretim tarzı da toplum biçimlerini belirler. Tarihin gelişimine bakarsak, genel olarak 5 üretim tarzı, dolayısiyle 5 toplum biçimi görülür. Bunlar ilkel komünal, köleci, feodal, kapitalist ve sosyalist toplumlardır. Bir toplum biçiminden, diğer toplum biçimine geçiş nasıl oluyor? Bu gelişimin temel ekonomik yasası nedir? Bu yasa üretim güçleri ile üretim ilişkileri arasındaki "Zorunlu Uygunluk Kanunudur". Devamlı gelişen üretim güçlerine uygun düşmeyen üretim ilişkileri, üretim güçlerini engellemeye, durdurmaya çalışır ve aralarında bir çatışma başlar. Bu çatışma sonunda gelişen üretim güçleri, eskimiş üretim ilişkilerini yıkarak, yerine kendi gelişmesine uygun üretim ilişkilerini getirir. Bunun sonucunda bir toplum biçimi yıkılırken, yeni bir toplum biçimi gelmiş olur. Bu ekonomik yasayı bu şekilde belirttikten sonra sınıfların nasıl ortaya çıktıklarına ve geliştiklerine bakalım.

SINIFLARIN ORTAYA ÇIKIŞI VE GELİŞİMİ

Üretim tarzı içerisinde üretimde aldıkları yer, ürünlerden aldıkları pay ve bunların sonucunda yaşayışları, çıkarları farklı olan toplumsal gruplar vardır. İşte bunlara "SINIF" diyoruz. En eski toplum biçimi olarak, ilkel komünal toplumu görüyoruz. Bu toplumda emeğin verimi düşüktü. Yaşamak için gerekli olandan fazla bir şey üretilemiyordu. Birçok insan, aynı ve bir işi görüyordu. İnsanın insanı sömürmesi söz konusu değildi. Ortak çalışma, ortak bölüşüm vardı. İş aletleri çok basit olduğundan, doğa kuvvetlerine karşı tek başlarına mücadele edemiyorlardı. Önceleri insanlar bitki ve meyve toplamakla beslenirken, basit el aletleri ile tarım yapmaya başlayınca üretim güçlerinin gelişimi hızlandı. Üretim ilişkileri, üretim araçlarının kollektif mülkiyetine dayanıyordu. Üretim güçlerinin gelişimi sonucu üretim fazlası ürünler (artı ürün) ortaya çıktı. Böylece bu ürünler, biriktirilmeye başlandı. Biriktirmenin amacı başka ürünler ile değiştirebilmekti. Böylece üretim fazlası sağlayacak olanların emeğini sömürmek, mümkün oluyordu. Savaşlarda esir alınanlar köleleştiriliyordu. Köleleri sömüren aileler zenginleşirken, servet eşitsizliğinin artması ile zenginler yoksul ve borçlu vatandaşlarını da köleleştirdiler. İlk defa olarak toplum köle sahipleri ve köleler olarak sınıflara ayrıldı. Böylece insanın insanı sömürmesi ortaya çıktı. O zamandan beri insanlığın tarihi sömürülenler ile sömürenler arasındaki sınıf mücadelelerinin tarihidir. Köleci düzende üretim güçlerinin gelişimi, köleci üretim ilişkileri ile çatışma haline gelince, sınıf mücadeleleri keskinleşti. Bu dönemde büyük köle isyanları köleci düzeni sarsıyordu. Spartaküs'ün önderliğindeki isyan, bunların ençok anılanıdır. Bu mücadeleler sonunda, köleci üretim tarzı yıkılarak yerini feodal üretim tarzına bıraktı.

Bu düzende iki temel uzlaşmaz sınıf vardı. Derebeyler (senyörler) ve toprağa bağlı (yarı köle) Serfler. Serfler, senyörlerin arazilerinde çalışırlar, toprakla birlikte satılabilirlerdi. Ama, öldürülemezlerdi. Serfler, senyöre hem vergi vermek, hem de angarya olarak çalışmak yükümlülüğündeydiler. Bu tür sömürü feodalizmin genel karakteri idi.

Feodalizmin bağrında doğan ve gelişen genç ve devrimci burjuvazi, feodal düzeni toplumsal devrimlerle yıkarak, kapitalizmi kurmuştur. Kapitalizm kurulduktan sonra, hızla gelişen üretici güçler, bugün artık geri özel mülkiyetçi üretim ilişkileri duvarı ile çarpışıyor. Kapitalizmin kuruluşunda devrimci olan burjuvazi emperyalizme geçildikten sonra iyice gericileşip, asalaklaştı. Başta işçi sınıfı olmak üzere, bütün emekçi halkı sömüren burjuvazi bu düzeni korumaya çalışıyor. Fakat, burjuvazi ne kadar uğraşsa, tarihin akışını durduramayacaktır.

KAPİTALİST TOPLUMDA SINIFLAR

Bugün içinde yaşadığımız düzen kapitalist düzendir. Kapitalist düzende, esas olarak iki sınıf görülür. Birisi, üretim araçlarını elinde tutan ve bunların özel mülkiyetinden faydalanarak, işçiden artı değer elde eden sınıf, burjuvazi; diğeri üretim araçlarından yoksun olduğundan burjuvaziye işgücünü satan, azgınca sömürülen işçi sınıfı (PROLETARYA)'dır. Burjuvazi ile proletarya, çıkarları çatışan, uzlaşması olanaksız iki sınıftır. Proletarya, toplumsal üretimde bulunarak değerler yaratırken, bu değerlere iki-üç patron sahip çıkıyor. Burada kapitalizmin temel çelişkisini görüyoruz. Yani üretimin toplumsal karakteri ile üretim araçlarının özel mülkiyeti uyuşmamaktadır. Kapitalizmde bu iki temel sınıfın dışında çeşitli sınıflar ve toplumsal tabakalar vardır. Burjuvazi ve proletarya arasında kalan çok geniş bir tabaka, küçük burjuvazidir. Aydınlar, memurlar, doktorlar, mühendis ve sanatçılar, küçük burjuvazinin aydın kesimini oluştururlar. Bir de bakkal, terzi, zanaatkar ve esnaf vardır. Bunlar, kapitalizmin gelişmesi ile yok olmaya başlamışlardır. Esnaf, zanatkâr ve köylerdeki küçük üreticiler kendileri çalışır veya olsa olsa, kendileri ile birlikte birkaç kişi çalıştırırlar. Bu yönleri ile emekçidirler. Ama üretim araçlarının özel mülkiyetine de sahiptirler. Bu yönleri ile de burjuvaziye yakındırlar. Bu arada feodal düzenden artakalan ve sömürücü kesimden olan toprak ağaları ve tefeci-bezirgan takımını da unutmamak gerekir.

KAPİTALİST TOPLUMDA SINIF MÜCADELESİ

Kapitalist toplum içerisinde bütün değerleri yaratan ve patron tarafından sömürülen emekçi kitleler, sömürüye dur demelidir. Toplumdaki bu mücadele tek başına değildir. Örgütlü olarak sınıf mücadelesi biçiminde verilmelidir. Bilim, bize göstermiştir ki, "Tarih bir sınıf mücadeleleri tarihidir". Bugün burjuvazinin işçi sınıfına ne kadar ihtiyacı varsa, işçi sınıfının da burjuvaziyi ortadan kaldırmaya o kadar ihtiyacı vardır. Böylece işçi sınıfı sömürücü olmayan sınıf ve tabakaları da burjuvazinin tahakkümünden kurtaracak, sosyalizmi kuracaktır. Bu mücadelede işçi sınıfının yandaşları yoksul köylülük ve küçük burjuvazinin uzun mücadelelerle kazanılmış kesimleridir. Bu mücadelede öncü ve temel güç, işçi sınıfıdır. Neden?.. Çünkü, işçiler büyük işyerlerinde birlikte çalışırlar, böylece bireycilikten sıyrılırlar. Tekniğin en gelişmiş biçimleri ile karşı karşıya olduklarından hurafelere inanmazlar. En önemlisi, işçi sınıfının zincirlerinden başka kaybedecek birşeyi yoktur. Oysa, kazanacağı koca bir dünya vardır. İşçi sınıfının mücadelesi üç yönlüdür: Ekonomik, ideolojik ve politik.

Bunları kısaca gözden geçirelim:

a-) Ekonomik Mücadele

Kapitalist düzende daha iyi hayat şartları için verilen mücadeledir. İşçi sınıfının bu mücadeledeki örgütü sendika, silahı ise grev ve direniştir. Ekonomik mücadele, burjuvazinin sınıf egemenliğini kaldırmaya yönelik bir mücadele olmamasına karşın, işçi sınıfının bir okuludur, ve işçilerin yaşama düzeyini az da olsa, düzeltir. Bu nedenle de asla küçümsenemeyeceği gibi, abartılması da işçi sınıfı hareketine büyük zararlar getirir.

b-) İdeolojik Mücadele:

İşçi sınıfının kendiliğinden gelişen ekonomik mücadelesine karşın, işçi sınıfı ideolojisi, sosyalist aydınlar tarafından işçi sınıfına taşınır. Sosyalist ideoloji, burjuvazinin propagandalarına karşı sosyalizmi yayma ve burjuva ideolojisini geriletme mücadelesi verir. "Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz" sözleri ideolojik mücadelenin önemini açıkça ortaya koyuyor.

c-) Politik Mücadele:

İşçi sınıfının burjuva egemenliğini yıkma yolunda hedefe varıcı mücadelesi, siyasi mücadeledir. Proletaryanın ve öteki emekçi yığınların kurtuluşunu amaçlayan, işçi sınıfının iktidarı ele geçirme mücadelesi üç mücadele biçimi içerisinde en ağır basanıdır. Ekonomik ve ideolojik mücadele, siyasi mücadelenin bir parçasıdır. İşçi sınıfının bu mücadelesindeki örgütü sınıf bilincine varmış, en ileri ve en yiğit kesimlerinden oluşan PARTİSİDİR. Çelik disiplinli, savaşçı Proletarya Partisi, işçi sınıfının ideolojik mücadelesinin de önderidir.

SOSYALİST TOPLUMDA SINIFLAR

Köleci, feodal ve kapitalist toplumdaki temel sınıflar arasındaki mücadele uzlaşmazdır. Yani sınıflar antagonisttirler.

Sosyalist topluma bakacak olursak; sosyalist toplum'da sınıfsız bir toplum değildir. Proletarya ile köylüler arasındaki çelişki, ortadan kalkmaz. Ancak önemle belirtmemiz gereken nokta, işçi sınıfı ile köylüler arasında, uzlaşmaz çelişkiler değil, sadece farklı üretim ve yaşayış koşulları görülür. Yani bu iki sınıf arasındaki çelişkiler, uzlaşabilir çelişkilerdir. Bu nedenle sosyalist toplumdan, sınıfsız topluma geçiş, büyük alt-üstlüklerle değil, istikrarlı bir ilerleme ile olur. Sınıfsız bir toplum köy ve kent arasındaki, kafa emeği ile kol emeği arasındaki farklılıkların ortadan kalktığı ve üretimin sosyalist toplumdaki "herkesten yeteneğine göre, herkese emeği kadar" ilkesi yerine, "herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacı kadar" ilkesini getirecek bir toplum bicimidir.

SANAT

DEVRİMCİ SANAT

Devrimci sinema ürünlerinin tiyatro eserlerinin yasaklandığı, kitapların toplatıldığı, sanatçıların kalemine, bileklerine kelepçe takılıp hapislere gönderildiği özellikle geri bıraktırılmış ülkelerde, sanatçının, kitleleri egemen sınıflara karşı yüreklendirmesinde, sanat devrimci bir rol oynamak zorundadır.

Sınıflı toplumlarda, çeşitli üst yapı kurumlarında olduğu gibi sanat ve edebiyat da genellikle ekonomik bakımdan egemen durumda olan sınıfın hizmetinde ve onun çıkarları doğrultusundadır. Bunun yanında ulusal kültür ve sanatın yozlaştırılması çabalarının dev boyutlara ulaştığı söylenebilir. Resimli romanlar, açık-saçık gazeteler, filmler, dergiler, roman ve plaklar her yanda dolaşmakta; radyolardan, televizyonlardan sanat adına gevezelik yapılmaktadır.

Çağımız, dünyanın her yöresinde emperyalizmin gerilediği, sosyalizmin zafere yöneldiği bir çağdır. Günümüzde, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi sınıf ve tabakalar örgütlü mücadele yöntemini benimsemiş ve bilimsel düşünceyi kabul etmişlerdir. Sanatçı, burjuvaziye karşı verilen devrimci mücadelede halkının kurtuluşunu sağlayan proletaryanın ideolojisine ters düşmez. Sanatını halkının kurtuluşu yolunda bir silah olarak kullanır, O'nun sınıf bilincini ve mücadele direncini diri tutmaya çalışır. Sanatın, politik mücadeleden ayrı düşünülemeyeceği tartışılmaz bir gerçekse, sanat ve sanatçının işlevi de o denli önem kazanır. Sınıfsal çatışmaların dışında yutturulmaya çalışılan sanat bir "kendi kendisiyle konuşmaktan" başka birşey olmasa gerek. Lenin, edebiyatın siyaset dışı olamayacağını, "sanat sanat içindir" prensibini benimseyemeyeceğini belirtmekle bu konuya açıklık ve kararlılık getirmiştir. Sanatçıya düşen görev, emperyalizmin yoz kültürü ile mücadele edecek devrimci bir sanat oluşturmak olmalıdır.

Bilindiği gibi, tarihsel materyalizme göre, üretim güçleri ve üretim ilişkileri o toplumun ekonomik yapısını oluşturur ve üstyapı denilen ahlâki hukuksal, dinsel, eğitsel görüşlerini ve sanat anlayışını be- ırlar. Bundan dolayı toplumun üstyapısını ve burada oluşan gelişmeleri anlamak için altyapıyı bilmek gerekir.

Kapitalist-emperyalist sistem içinde geri bıraktırılmış ülkelerde toplumun ideolojik plânda yansıması olan sanat ve edebiyat da geri bıraktırılmışlığın tüm çelişkilerini içinde taşımaktadır. Yaşadığımız ortamda yaşamımızı etkileyen yozlaştırılmış burjuva kültürü, elbette karşısında devrimci bir kültür bulacaktır. Bu, aynı zamanda toplumların diyalektik gelişmesiyle ortaya çıkan sınıf çatışmalarının üstyapıdaki bir yansıması olacaktır.

Burjuvazinin yoz sanatının yıkılıp, onun yerini alacak devrimci sanattaki sloganımız ise "SOSYALİST GERÇEKÇİ" sanat ve edebiyat olacaktır.

Sosyalist gerçekçilikten anlaşılması gereken nelerdir?

- Sosyalist gerçekçilik diyalektik bir yönteme dayanır;

-İnsanı, toplumu ve doğayı sonsuz ve sürekli bir oluş, hareket, değişme ve gelişme halinde bulunan canlı bir gerçeklik olarak görür.

-Hayatı, içinde karşıt güçlerin birbiriyle çatışma ve çekişme halinde bulunduğu çelişmeli bir konu olarak görür.

-Evreni, nicelikce değişmelerin belli bir birikimden sonra nitelikçe değişmeler doğurduğu, evrimlerin devrimlerle sonuçlandığı sürekli bir yaradılış, yenileşme ve ilerleme; özcesi, bir süreç içinde bulunan diyalektik bir varlık olarak görür.

-Varlıkları birbirleriyle ilişkili, birbirine bağlı, birbirine

(Devamı Sahife 11'de..)

OLAYLARA BAKIŞ

LÜBNAN'DAKİ SAVAŞ SINIFSALDIR..

LÜBNAN'daki savaşı müslüman-hristiyan kavgası şeklinde göstermek yanlıştır ve bunu böyle savunmakla da emperyalizme hizmet edilmiş olur. Emperyalizm Lübnan'daki savaşın sınıfsal olduğunu gizlemek ve bu savaşı müslüman- hristiyan savaşı şeklinde göstermek, kamuoyunu yanıltmak çabasındadır.

Emperyalist dünyanın her geçen gün gerilemekte olduğunu, buna karşılık sosyalist dünyanın her geçen gün yeni gelişmeler ve ilerlemeler kaydettiği zamanımızda emperyalizm; başta sosyalist dünyaya olmak üzere, işçi sınıfı mücadelelerine, ulusal kurtuluş savaşlarına karşılık saldırı, savaş ve tahrik politikası güdüyor.

İşte bunun bir örneği de Lübnan'da görülüyor. Lübnan, emperyalist güçlerin hegemonyası altındadır. Lübnan ekonomisine, sosyal ve siyasal yapısına mutlu bir azınlık hükmetmektedir. İşte bu mutlu azınlığın büyük çoğunluğunu hristiyanlar oluşturur. Bunun karşısında ise yoksul, emeği yok pahasına sömürülen, ezilen bir halk kitlesi vardır. Bu yoksul kitle içerisinde hem müslümanlar hem de hristiyanlar bulunmaktadır.

Ayrıca, bu egemen mutlu azınlığın desteklediği, faşist falanjistler yoksul halka, kendi çıkarlarını korumak için saldırtılmaktadır. Emperyalizmin, bütün bunlar yanında bir amacı da barıştan, özgürlükten ve demokrasiden yana olan ilerici güçleri tasfiye etmek, yok etmektir. Günümüzde emperyalizm yeni oyunlar düzenleyerek Lübnan'ı "Taksim" etmek çabası içindedir.

SBKP 25.KONGRESİ YAPILDI...

Sovyetler Birliği Komünist Partisi 25. Kongresi 24 Şubat günü toplandı. Kongreye Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'nden 5 bin delege katıldı. Kongreye ayrıca Arnavutluk ve Çin Halk Cumhuriyeti Komünist Partileri hariç bütün ülkelerin komünist partilerinin temsilcileri katıldılar. SBKP Genel Sekreteri Leonid Brejnev'in uzun bir konuşmasıyla açılan kongre, konuk partilerden ve delegelerden temsilcilerin konuşmaları ile devam etti.

24. Kongreden 25. Kongreye kadar geçen sürede başarıya ulaşmış 5 yıllık ekonomik plan ve 25. Kongrenin dünya sosyalist hareketi ve dünya barışı için önemi hakkında konuşmalar yapılmıştır.

SBKP Merkez Komitesi'nin raporunda Kıbrıs konusuna değinilmiş ve şunlar söylenmiştir:

"Özellikle, Avrupa için, karmaşık ve tehlikeli bir gerginlik kaynağı oluşturan bir sorun halâ varlığını korumaktadır: Kıbrıs sorunu. Ada'nın her iki toplumunun hak ve çıkarları —Kıbrıs Cumhuriyeti'nin bağımsızlığına, egemenliğine ve toprak bütünlüğüne kayıtsız şartsız saygı gösterilecek ve Kıbrıslılara yabancı çözümleri zorlamak için hiçbir teşebbüse girişilmeksizin— akıllıca hesaba katıldığı takdirde, Avrupa'da barışı, güvenliği ve huzuru sağlamlaştırmak doğrultusunda bu ciddi sorunun çözümlenebileceğine inanıyoruz."

Brejnev, Kıbrıs sorununa değindikten sonra tüm dünyada başarıya ulaşmakta olan Ulusal Kurtuluş Savaşlarına ve gelişmekte olan sosyalist dünyanın karşısında gerilemekte olan emperyalist dünyaya değinmiştir. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolunda mücadele vermekte olan tüm dünya emekçilerine başarılar dilemiştir.

ANGOLA HALKI KARARLI VE HAKLI MÜCADELESİ SONUNDA BAĞIMSIZLIĞA KAVUŞTU...

10 Kasım 1975 tarihinde Angola Halk Kurtuluş Hareketi "MPLA", Angola'nın bağımsızlığını ilan etti. Böyle olmasına rağmen Angola'daki sınıfsal savaş sona ermedi. Çünkü halkın karşısında yer alan ve sömürgeci Portekiz'in işbirlikçisi olan UNİTA ve FNLA gibi örgütler, MPLA'ya karşı savaşı sürdürmektedirler.

Başta ABD ve Güney Afrika Hükümeti olmak üzere daha birçok gerici iktidarlar FNLA ve UNİTA'ya silah yardımı yapıyor, ayrıca Angola'ya asker çıkarıyorlardı. Bunun yanında Çin Halk Cumhuriyeti de FNLA ve UNİTA'yı destekliyor ve MPLA'ya karşı tavır takınıyordu.

Kapitalizmin ve emperyalizmin gerilemekte olduğu, Ulusal Kurtuluş Savaşlarının zaferlerle sonuçlandığı ve sosyalist dünyanın her geçen gün ilerlemekte ve gelişmekte olduğu bu dönemde; dün Viyetnam'da, Kamboçya'da olduğu gibi bu kez emperyalizmin ve işbirlikçilerinin yenilgisi Angola'da görülmektedir.

Bugün MPLA Angola'nın hemen hemen tümünü kontrolü altına almış ve FNLA ve UNİTA'ya, bununla birlikte emperyalizme ve tüm emekçi halkın karşısında olanlara bir kez daha tokadını indirmiştir.

Angola'nın bağımsızlığını ve MPLA'nın kurduğu devleti başta Sovyetler Birliği olmak üzere bir çok Avrupa ve Afrika ülkesi tanırken, ABD ve Çin Halk Cumhuriyeti FNLA ve UNİTA'yı destekleyerek bağımsızlığa karşı çıktılar.

BM GENEL KURULUNDA ALINAN KARAR SİLAHLANMA YARIŞININ SONA ERDİRİLMESİ YÖNÜNDEDİR...

Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda, Sovyetler Birliği'nin ve Bloksuz ülkelerin getirdikleri silahsızlanma, sömürgelerin kaldırılması ve uluslararası sorunların barışçıl yolla çözümlenmesi yolundaki önerileri tüm dünya ilerici çevreleri tarafından desteklenirken, Çin Halk Cumhuriyeti delegeleri, emperyalist çevrelerle, gericilerle ve faşistlerle ortak hareket ederek buna karşı çıkmışlar ve olumsuz oy vermişlerdir.

Örneğin, silahlanma yarışının durdurulması için Sovyetler Birliği'nin getirmiş olduğu öneriye, Genel Kurul'da 144 ülkeden 112'si olumlu oy verirken Çin Halk Cumhuriyeti delegeleri, ABD ve İsrail ile birlikte olumsuz oy kullanmışlardır.

ARJANTİN'DE NE OLDU?

Dünya emperyalist- kapitalist sistemi dörtbir yanda çatırdamaktadır. Müdahaleci güçlerin ve onların işbirlikçilerinin bütün gayretlerine rağmen yer yer çökerken; yer yer de tepeden inme faşist darbelerle tekrar diriltilmeye çalışılmaktadır. 24 Mart 1976 tarihinde Arjantin'de İsabel Peron'a karşı gerçekleştirilen askeri faşist darbe de aynı zincirin bir halkasıdır.

İSABEL PERON KİMDİR?

İsabel Peron'un 1974'de başlayan ve 26 Mart 1976'da bir darbe ile son bulan iktidarı, Arjantin'de uzun yıllar devam etmiş Peron efsanesinin bir devamı idi.

Peron efsanesinin esas kahramanı olan Juan Peron 1946' da, seçimle işbaşına gelmiş ve kısa zamanda bir dikta yönetimi kurmuştu. İşçi ve köylü yığınlarına hoş gözükmeyi becerebilen Juan Peron 1955'e kadar iktidarda kalmayı başarmıştır. Ancak izlediği ekonomi politikası Arjantin'deki huzursuzluğu gittikçe artırmış ve nihayet kanlı olaylardan sonra iktidardan uzaklaştırılan Juan Peron bir süre Güney Amerika'da yaşadıktan sonra İspanya'ya gitmişti.

Bundan sonra uzun yıllar Arjantin, darbeci subaylar tarafından yönetilmiştir. Ancak Peron, Arjantin'de halâ güçlüydü. Nihayet askerler, ekonomik çıkmazın ve kamuoyunun baskısıyla Peron'un geri dönmesini sağlayan bir seçim yasası hazırlattılar. Bu kanuna göre, 1973'te yapılan seçimleri Peron'un "sağ kolu" Dr. Hector Campora kazanmıştı. Hector Campora'da bir müddet sonra çekilmiş ve yerini Juan Peron'a bırakmış, Juan Peron'un da 1974'de ölümü üzerine yerine eşi İsabel Peron Cumhurbaşkanı olmuştu. Böylece son 10 yılda iktidardan kuvvet yoluyla uzaklaştırılan dördüncü Cumhurbaşkanı olacak olan İsabel Peron iktidara gelmiş oluyordu.

Güney Amerika'da askeri darbelerin pek yadırganmadığı bir gerçek olmakla beraber Arjantin'in koşullarında 26 Mart 1976 tarihli askeri darbe emperyalist kapitalist sistem ve tüm dünya için ayrı bir önem taşımaktadır. Neden..?.

ARJANTİN'DE NELER OLUYORDU?

Arjantin'de neler olduğunu kısa ve özlü olarak açıklamak istersek şu rakamlardan başka hiç bir şey bunu aynı başarıyla yapamaz: Arjantin'de son bir yılda enflasyon oranı % 400'e, işsizlik oranı % 10'a ve dış borçlarda 10 milyar dolara çıkmıştır. Bu durumda Peroncu örgütler bölünmüş ve sendikalarla yakın ilişkileri olan Monteneros gerilla örgütü, ERP (Devrimci Halk Ordusu) ile ittifak kurarak iktidara karşı cephe almıştı.

Arkasında güçlü sendikalar bulunan gerilla hareketine karşılık, gerici çevreler karşı devrimci şiddet grupları örgütlemekten geri kalmamışlar, böylece Arjantin'deki sınıf savaşı hızla bir iç savaş durumu kazanmaya başlamış oluyordu.

İsabel Peron, gerici çevrelerin bütün ikazlarına rağmen, parlamentoyu dağıtmaktan öteye gidememiş; tabii ki gerici çevreleri de memnun edememişti.

ŞİMDİ NE OLACAK ?

Amaçlarının, "Devlete yön veren değerleri yeniden yürürlüğe koymak olduğunu" söyleyen Cunta, yabancı yatırımların teşvik edileceğini açıklamıştır.

Yargılamadan öldürebilmek için "Özel Harp Divanlarının" kurulacağını vakit geçirmeden açıklayan faşist komutanlar, işçi sınıfının bütün açık çalışma olanaklarını elinden almışlardır.

Ama tabii ki devrimci hareket durmamıştır. Hatta, Cuntanın içinde yalpaladığı derin çıkmazlara bakarsak Arjantin'deki devrimci hareket daha da güçlenecektir. diyebiliriz.

Orta öğrenim gençliği Üzerindeki baskılar

Halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi hızla gelişirken, Yüksek Öğrenim Gençliği gibi Orta Eğitim Gençliği de gün geçtikce daha bilinçli olarak halkının yanında yerini almaktadır. Bu durumda gerici çevreler Yüksek Öğrenim Gençliği üzerinde varolan baskıları Orta Öğretim Gençliği üzerinde de uygulamaya başlamışlardır. Gerici güçlerin amacı Orta Öğretim Gençliği ni halkının mücadelesinden koparmaktır.

Faşistler tarafından kurşunlanan yurtsever öğrenci Mehmet Ömer'in cenaze törenine katıldıkları ve olayı protesto etmek maksadıyla, bir günlük boykota gittikleri bahanesiyle 12 liseli öğrencinin okuldan uzaklaştırılması, baskıların belirgin bir örneğidir.

Olay üzerine bir basın açıklaması yayınlayan Demokratik Gençlik Derneği kısaca şunları belirtmiştir: "Yıllardır Orta Eğitim üzerinde bir uyutma politikası güdülmekte idi ve güdülmektedir de. Ama ne var ki, günümüzde bu politika baskıya dönüşmüş ve gözle görülür duruma gelmiştir. İşte biz bu baskılara faşist baskılar diyoruz ki, bunu da uygulayanlar Faşizmi özlemektedirler."

DGD basın açıklamasında daha sonra baskıların yeni olmadığı ancak son zamanlarda hızla arttığı belirtilerek bunların nedenleri üzerinde durulmaktadır. Açıklamada "Bu nedenlerin en büyüğü, Orta Eğitim Gençliğinin YÖG gibi ilerici karaktere sahip oluşunu gerek halkına gerekse iktidara belli etmesidir" denilmektedir. OEG (Orta Eğitim Gençliği)nin ilerici karakterini faşistlerce öldürülen iki yurtsever öğrencinin cenaze törenlerinde ortaya koyduğu belirtilmekte ve bu eylemlerin iktidarı tedirgin ettiği belirtilmektedir.

DGD basın açıklamasında daha sonra; okuldan uzaklaştırılan liseli öğrencilerin isimleri ve okulları belirtilmekte ve şöyle devam edilmektedir: "Bu cezalar, bu baskılar görünürde öğrenciye yöneliktir ama aslında bunun altında halkımıza yönelik bir ceza, bir ihtar söz konusudur."

Daha sonra, okula polis sokmak dahil bütün baskılara rağmen, öğrencilerin azimlerinin kırılamadığı belirtilmekte ve öğrencilerin bu azmi karşısında idarecilerin daha da tedirgin olarak "apar topar" yeni disiplin maddeleri getirdikleri açıklanmaktadır. Getirilen maddelerin kendi aralarında çelişik ve anayasaya aykırı olduğu belirtilen açıklamada daha sonra şunlar istenmektedir:

1-Ceza alan öğrencilerin cezalarının hemen kaldırılması,

2-Verilen cezalar hakkında gerekçeleriyle birlikte Maarif Müdürlüğü'nün halkımıza açıklama yapması,

3-Okullara getirilmek istenen sert disiplin kararlarının- gerek bu kararları kendi aralarındaki çelişkilerinden gerekse Anayasa'ya aykırılığı nedeniyle- yürürlüğe konulmaması, hemen durdurulması,

4-Okullarda öğrenciler arasında ayrıcalık yaratan ve yaratmak isteyen hocaları-nasıl ki öğrenciler okullardan uzaklaştırılıyor veya sindirilmek isteniyor-ilgililerin sindirmeleri veya ihraç etmeleri,

5-Öğrenciler lehine uygulanmayan yönetmelik kararlarının uygulanması.

Ayrıca ceza alan öğrencilerin velilerinin Eğitim Bakanlığı adına dava açtıkları ancak Denktaş iktidarının baskısıyla davalarını geri çekmek zorunda kaldıkları bildirilmektedir.

DEMOKRATİK KURULUŞLAR BASKILARI KINADILAR

Halkımız ve gençlik üzerinde yoğunlaşan baskılar karşısında on üç demokratik kuruluş da ortak bir basın bildirisi yayınlamışlardır. Bildiride "Egemen çevreler, toplum sorunlarını kendi sorunları olarak kabullenen Yüksek Öğrenim Gençliğini ve OEG'ni boy hedefi haline getirmiştir" denilmekte ve şöyle devam edilmektedir: "Şimdiye dek yalnız İngiliz sömürgecileri tarafından uygulanan öğrenci kıyımına demokratik bir düzen kurma çabası içinde olan toplumumuzda; özellikle bu günlerde tanık olunması, iktidarın özgür düşünce ve eylemlere tahammülsüzlüğünü kanıtlamıştır" denilmektedir. Bildiride son olarak öğrenci kıyımına son verilmesi ve kıyıma uğrayan gençlerin cezalarının iptal edilmesi istenmektedir.

Bu son olayla kanıtlanmaktadır ki UBP iktidarı ısrarla anayasayı ihlâl etmekte, uygulamamakta ve uygulatmamaktadır. Bir süre önce bülten dağıtan DGD üyeleri tutuklanmış ve sorguya çekilmişlerdi. Toplu sözleşme hakkını kullanmak isteyen petrol işçilerinin grevi ise ikinci kez UBP iktidarı tarafından kaldırılmıştır.

MC iktidarından destek gören UBP iktidarının demokratik güçler üzerindeki baskıları hiç kuşkusuz daha da genişleyerek yoğunlaşacaktır. Ama halkımızın demokratik mücadelesi geriletilemiyecektir.

KÖGEF

(Baştarafı sahife 2'de..)

gari ücretin 55 TL.gibi gülünç bir düzeyde tutulmasına karşılık işten çıkarmalar hızla artmaktadır. İşsizlik, zirveye tırmanırken, türlü vaadlerle Türkiye'den getirilen göçmenler de aynı cehenneme fırlatılıp atılmaktadırlar.

Üreticinin ürünü satın alınmazken, eşe dosta kurdurulan şirketler aracılığı ile Türkiye'den meyva suyu ithal edilmekte ve çok yüksek fiyatlarla piyasaya sürülmektedir... Süt fabrikaları üreticinin sütünü almazken tereyağı ithal edilmektedir.. Fabrikalar özel sektöre peşkeş çekilmekte, ihraç edilen buğdayın yerine çok yüksek fiyatlarla buğday ithal edilerek bu yükün de ekmek zammı ile emekçi halkımızın sırtına yükletilmesinin hesapları yapılmaktadır...

Bütün bunlar ve daha yüzlercesi halkımızın gözü önünde sürerken iktidarın ekonomi politikası iflas etmekte, uyanış hızlanmaktadır.

HALKIMIZIN ÖRGÜTLENMESİ VE GÜÇ BİRLİĞİ...

Halkımız bataktan kurtulmanın yolunun örgütlenmeden geçtiğini görmektedir... İşçiler sarı sendika tuzağından kurtularak, kendi öz sendikalarını, devrimci sendikalarını kurmakta ve "Türk-Sen'in egemenliğini yıkma yolunda başarılı adımlar atmaktadırlar...Köylülerin tepeden inme kooperatiflere karşı uyanıklığı gün geçtikçe artmakta ve kendi kooperatiflerini oluşturma çabaları yoğunlaşmaktadır. İlerici öğretmenler ve memurlar sendikaları etrafında sıkıca kenetlenmektedirler. Halkımızın geriye kalan tüm emekçi kesimlerinin de örgütlenmesi ve haklarını alma yönünden mücadelesi yükselmektedir. Hak alma doğrultusundaki grev ve direnişlerin son günlerde yoğunlaşması, bütün bunları doğrular niteliktedir.

Halktan yana demokratik kuruluşların çalışmaları halkımızın uyanıklığını hızla artırmakta ve halkımızın sorunlarına sahip çıkmasını sağlamaktadır...

Bütün iç ve dış koşullar,halktan yana demokratik kuruluşların Denktaş iktidarına karşı güç birliğine gitmelerini dayatmaktadır. Özellikle seçimlerin yaklaştığı bu günlerde böyle bir güç birliği kesin zorunluk haline gelmektedir... Yüksek öğrenim gençliğinin bu yöndeki çabaları var gücü ile desteklemesi ve bu güçbirliğinin sağlanması için elinden geleni yapması gerekmektedir.

KÖGEF'İN KURULUŞU...

Yukarıda kısa bir özet olarak verilen Kıbrıs gerçeklerini ve dünyamızda gelişen anti-emperyalist, anti-faşist ve anti-militarist mücadelenin boyutlarını değerlendiren yüksek öğrenim gençliğinin demokratik örgütleri, İstanbul Kıbrıslılar Öğrenim ve Kültür Derneği, Ankara Kıbrıslı Öğrenciler Derneği, İzmir Kıbrıs Yüksek Öğrenim Derneği, Trabzon Kıbrıs Yüksek Öğrenim ve Kültür Derneği, yüksek öğrenim gençliğinin halkının yanındaki mücadelesini daha örgütlü, dağınıklıktan tümü ile arınmış merkezi bir biçimde sürdürebilmek amacı ile Genel Kurullarının aldığı kararlar doğrultusunda KÖGEF'i oluşturdular.

Federasyon tüzüğünün amaç maddesinde de belirtildiği gibi:

"a) Türkiye'de öğrenimde bulunan Kıbrıslı gençlik arasındaki birlik ve dayanışmayı gerçekleştirmek, öğrenim gençliğinin Kıbrıs gerçeklerine uygun yurtsever kişiler olarak yetişmelerini sağlamaya çalışmak,

b) Türkiye'de öğrenimde bulunan gençlerin sorunları ile ilgilenmek, eğitim, sosyal ve kültürel her türlü sorunlarının çözümünde yardımcı olmak ve aynı amaçlara yönelik faaliyette bulunan diğer ülkelerdeki gençlik kuruluşları ile temasta bulunmak.", amacı ile kurulan KÖGEF yüksek öğrenim gençliğinin mücadelesinde önemli bir adımdır.

Yüksek öğrenim gençliği halktan yana mücadelesini pekişen örgütlülüğü ile daha da yükseltecektir.

KÖGEF'İ GÜÇLENDİRME ve ÖRGÜTLÜLÜĞÜMÜZÜ PEKİŞTİRME YOLUNDA İLERİ.."

Kıbrıslılar Öğrenim
ve Gençlik Federasyonu
Yönetim Kurulu
25.3.1976

※ Kıbrıs'taki gerici egemen çevreler KÖGEF'in bu görüşünden hareketle ilerici güçlere saldırıyorlar...Halbuki:

BM emperyalizmin güdümünde olmaktan çıkmış, dünya ilerici güçlerinin ağırlıkta olduğu güçlü bir örgüttür.BM kararlarını -Denktaş iktidarının yaptığı gibi- tanımadığını söylemek ve bütün dünyaya meydan okumak, yani bu kararlara hiç saygı duymamak; Kıbrıs sorununu yokuşa sürmekten, "Dünya bir yanda, biz bir yanda" demekten başka bir şey değildir.Buna da hiç kimsenin hakkı yoktur.. Gerici egemen çevrelerin bu tavırları hiçbir şekilde halkımızın tavrı değildir.

DEVRİMCİ SANAT

(Baştarafı sahife 9'da..)

karşılıklı etki ve tepkilerde bulunan çok yanlı bir bütün olarak görür.

● Sosyalist gerçekçilik, gerçekçi bir felsefeye dayanır;

-Varlığı kavrayışta ana ögenin madde, yani doğanın kendisi olduğuna, evreni metafizik güçlerin değil, kendi yasalarının yönettiğine, bilimin, usun ve denemelerin yardımlarıyla gerek evreni, gerekse eşyayı ve özünü tanımlamanın elimizde olduğuna inanır.

-Toplumu kavrayışta, toplumsal oluş ve akışı, ekonomik yapının belirlediğini, ama, ideolojik yapıyla da karşılıklı etkileşimin varolduğunu görür ve Engels'in de belirttiği gibi, "... önemli tarihsel olaylarınen son nedenini ve en büyük yürütücü gücünü ekonomik evrimde, üretim ve değişim biçimlerinin başkalaşmasında, toplumun sınıflara bölünmesinde ve bu sınıflar arasındaki çatışmada aramak..." gereğine inanır.

-İnsanı kavrayışta, genel olarak kişinin varoluş, yaşayış biçimini belirleyen şeyin toplumsal yaşama biçimi ve maddi yaşam koşulları olduğuna ve insanın bir ruh taşıdığı için değil, yüksek düzeyde örgütlenmiş bir beyin taşıdığı için düşünebileceğine inanır.

● Sosyalist gerçekçilik halktan ayrılmamalı, halkla birleşmeli ve kaynaşmalıdır;

-Büyük devrimci Dimitrof'un da belirttiği gibi, "Hepimiz şu cümleleri bir kanun, sosyalizmin temel kanunu, temel bir kural bilelim: Yazarken ya da konuşurken, sizi anlaması, size inanması ve sizi izlemesi gereken işçi ve köylüleri düşünün. Kendisi için yazdığınız, kendisi için konuştuğunuz insanları unutmayın."

-Lenin ise bu konuda şunları söylemektedir: "...Önemli olan sanatın memleketimizdeki milyonlarca insan içinde birkaç yüz birkaç bin kişiye ne getirdiği değildir. Sanat, büyük emekçi kitleleri içinde derinlere kök salmalı. Bu kitleler tarafından anlaşılmalı, sevilmeli. Bu kitlelerin duygularını, düşüncesini ve iradesini birleştirmeli, bunları üstün bir düzeye çıkarmalı. Bu kitleler içindeki sanatçıları kamçılamalı, geliştirmeli..."

● Sosyalist gerçekçi sanat, sanatın evrenselliğini tanır;

-Sosyalist gerçekçi sanat, sanatın evrenselliği ile bağdaşmayan her türlü yoz tutumu yadsıyan bir nitelik taşır.Çünkü evrensellik, sanat eserlerinin çağlarla kısıtlandırılmayan belli yer ve zaman içeresinde değil, her yerde, her zaman varlığını ve geçerliliğini tanımlar..

● Sosyalist gerçekçilik, devrimci bir öz taşır;

-Hayatı evrim içinde ve süreç halinde kavradığından gerçeklikle beraber, gerçeklikteki "doğruyu", olmakta olanla birlikte "olması gerekeni" ve nihayet "gelecek"i de yansıtır.

-Tarihsel oluş ve gelişmenin sosyalizme doğru olan durdurulamaz akışını gösterir.

-Sömürünün, işsizliğin, yoksulluğun, savaşların ve bunalımların geri bir düzenin (kapitalizmin) eseri olduğunu ve onun yerini özgürlüğün varolduğu, sömürünün ortadan kalktığı bir düzenin (sosyalizmin) alacağına dikkati çeker.

● Sosyalist gerçekçilik biçimi özle bütünleştirir;

-Sosyalist gerçekçi sanat, halkçı ve devrimci görevini yaparken içeriğine en uygun, en olgun, ileri ve güçlü bir biçim vermeye çalışır. Çünkü içeriği nedenli devrimci olursa olsun; biçimce bir etkinliği olmayan sanat, görevini tamamı ile yerine getirmiş olamaz. Biçim ve öz birbirinden ayrı düşünülmeden ve biri diğerine yeğ tutulmadan, diyalektik bir bütün içinde yer alırlar.

ÇIKARKEN

(Baştarafı sahife 1'de..)

çin bu söz konusu değildir. Bu yüzden de Gençlik denince genellikle Öğrenci Gençlik akla gelmektedir. Elindeki okuma ve araştırma olanakları tümünü olmasa bile büyük bir çoğunluğunu mevcut düzene karşı son derece duyarlı bir hale getirmektedir. Fakat sınıf mücadelesine en aktif ve kararlı olarak katılan İşçi Gençliktir. Biz konumuz itibariyle Öğrenci Gençlik hareketi üzerinde duracağız.

Emperyalizm ve uluslararası öğrenci gençlik hareketinin birliği

Tarih bize, Öğrenci Gençliğin her dönemde büyük bir oranla ezilen halk kesimlerinin yanında yer aldığını göstermektedir. Bu, onun içinden geldiği toplumsal kesimden olabileceği kadar aydın karakterinden de gelen bir özelliğidir. Kısacası gençlik halkının bir parçasıdır ve sorunları halkının sorunlarından ayrılamaz. Emperyalizm çağında, halkların sorunlarının özünde birbirinden farklı olmadığı ve aynı kaynaktan kaynaklandığı da bir gerçektir. Bu temel gerçeklik anti-faşist, anti-emperyalist platformda uluslararası Öğrenci Gençlik Hareketinin de birliğini getirmekte; daha doğrusu zorunlu kılmaktadır. Kıbrıs Yüksek Öğrenim Gençliği de Türkiye'deki konumunu bu açıdan değerlendirmek durumundadır.

Kıbrıs Yüksek Öğrenim Gençliği ve Türkiye Devrimci Gençlik Hareketi

12 Mart döneminin ezilmişliğini üzerinden yavaş yavaş atan Türkiye Devrimci Gençlik Hareketi yeniden örgütlenmiş ve örgütlü mücadelesini yükseltmiştir. Ancak ne yazık ki eski HASTALIKLARINI ve DAĞINIKLIĞINI atamamıştır. Hatta bu iki unsur birbirlerini besleyerek daha da kötü ve belirgin bir hale gelmişlerdir. Bunun tek sorumlusu şüphesiz gençlik hareketi değildir.

Devrimci Gençlik Hareketi İşçi Sınıfı partisinin aktif destekçisi olma durumundadır. Bu desteğin de sıhhatli gelişmesini sağlıyacak; bunun için Devrimci Gençlik örgütlerine ideolojik ve politik rehberlik yapacak, işçi sınıfının politik mücadele aracı yani PARTİSİDİR. Bunu da ancak TUTARLI ve GÜÇLÜ bir işçi sınıfı partisi yapabilir. Devrimci Gençlik Hareketindeki hastalıkları bu açıdan da değerlendirmek gerekir.

Meseleyi böyle koyduktan sonra cevap bulmamız gereken iki soru karşımıza çıkmaktadır: Türkiye Devrimci Gençlik Hareketi içerisinde Kıbrıs Yüksek Öğrenim Gençliğinin yeri nedir? Tavrı ne olmalıdır ?

Gelişen Türkiye Devrimci Gençlik hareketine paralel olarak, Kıbrıs Yüksek Öğrenim Gençliği de anti-faşist, anti-emperyalist ilkeler doğrultusunda örgütlenmiş ve örgütlü gücünü ortaya koymuştur. Bu, kuşkusuz Türkiye Devrimci Gençlik Hareketi ile etkileşim içerisinde olmuştur. Dolayısıyla, bu hareket içindeki hazır hastalıkların örgütlerimizin saflarına sıçraması önemli bir tehlike olarak ortaya çıkmıştır ki bunun gerçekleşmesi devamlı surette Kıbrıs'a ters açıdan bakmamızı, örgütlerimizin Kıbrıs'taki mücadelede yerini alamamasını getirecek ve harekete büyük ölçüde zarar verecektir. O halde bu etkileşimi dozunda tutmak önemli bir görev olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu da ancak anti-faşist, anti-emperyalist saflarda yerimizi almak ve anti-faşist, anti-emperyalist mücadelede örgütlü, kararlı tavrımızı ortaya koymakla mümkündür.

Hemen ekliyelim: Bu günkü KOŞULLARDA "Kıbrıs Öğrenim Gençliği ve Türkiye Devrimci Gençlik Hareketi" meselesine zorunlu olarak bu şekilde bir yaklaşım "biz hiçbir görüşü kabul etmeyiz, etmemeliyiz" saplantısını getirmemelidir. Zaten, bunu savunmak darkafalılığın dik alâsı olur. Bu yaklaşım, arkasından öğrenci gençlik hareketinin dağınıklığını getirecek hastalıklara bir tepki olarak kabul edilmelidir. Yoksa bizim için "SALT" Kıbrıs söz konusu değildir. Tabii ki, Kıbrıs'ın TEMEL hedefimiz olduğunu unutmadan bu sözkonusudur. Temel hedefimiz de bir soru halinde temel görevimizi beraberinde getirmektedir.

Temel Görevimiz Nedir ?

Emperyalizm ve işbirlikçileri, Kıbrıs'ın bağımsızlığını istememektedirler. Halkımız bugün emperyalizmin ve onun işbirlikçilerinin sömürüsü altındadır. Bir avuç kapitalist taslağı halkımızı haraca kesmiştir. Halkımız bugün Kıbrıs'ın bir emperyalist saldırı üssü olmaması için savaşmakta ve sömürüden kurtulmak istemektedir. Bunun da tek bir yolu vardır: İşçi sınıfı öncülüğünde verilecek Gerçekten Bağımsız Kıbrıs Mücadelesi. Halkımız bunu öğrenmeye başlamıştır. Öğrenmek istemeyenlere de onun örgütlü gücü öğretecektir.

Bu yolda, işçi sınıfının aktif destekçisi olmak, Kıbrıs'ın gerçek bağımsızlığına giden yolda, mücadelemizi halkımızın mücadelesine tabi kılmak, HALKIMIZA ÖĞRETMEK ve HALKIMIZDAN ÖĞRENMEK bizim TEMEL GÖREVİMİZ olarak ortaya çıkmaktadır.

"Kıbrıs ve Gençlik" bütün yurtseverlere sesleniyor; bütün yurtseverlerden ses bekliyor.

Halkımıza Öğretelim ve Halkımızdan öğrenelim,
Kıbrıs'ın Gerçek Bağımsızlığı Yolunda ileri!

1 MAYIS ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFININ DAYANIŞMA GÜNÜDÜR

İşçi sınıfının,örgütlü mücadelesi sonunda 1Mayıs'ı işçi bayramı olarak resmen kabul ettirdiği ülkeler dışında, birçok kapitalist ülkede 1 Mayıslar işçi bayramı olarak değil "Bahar Bayramı" olarak tanıtılmaya çalışılıyor. Burjuvazi, işçi sınıfının birlik ve dayanışmasını, burjuvaziye karşı örgütlü mücadelesinde elde ettiği kazanımları korumak, daha da geliştirmek için haklı taleplerini dile getirdiği bir gün olarak,1 Mayıs'ı unutturacağını sanıyor. Her yıl 1 Mayıslarda burjuvazi "Bahar Bayramı" yaparken işçi sınıfının davasını savunan, bu uğurda mücadele eden ilerici ve sosyalistleri tutuklama ve baskılarla hapishanelere doldurmayı ihmal etmiyor.., Fakat baskılar işçi sınıfını yıldıramadı, yıldıramayacak. 1 Mayıs işçi sınıfının kapitalist boyunduruk altında elde ettiği kazanımları korurken, zulüm ve baskıdan arınmış bir düzen için verdiği mücadelede , birlik ve dayanışmasını gösterdiği bir gündür.

1 Mayıs, tüm ülkelerin işçilerinin, köylülerinin ve çalışan kesiminin kutlamış olduğu İŞÇİ BAYRAMI'dır. Hayatı yaratan tüm emekçiler, BAYRAMINIZ KUTLU OLSUN.

YAŞASIN ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFININ DAYANIŞMASI..

TÜRKİYE İŞÇİ SINIFININ UZUN YILLARDAN BERİ İLK KEZ COŞKUNCA KUTLADIĞI 1 MAYIS İŞÇİ BAYRAMI'NA KÖGEF DE KATILDI...

Bir Mayıs tüm ülkelerin işçilerinin sınıf bilincine vardıkları, insanın insana baskısı ve zulmüne karşı verilen mücadelede açlık, yoksulluk ve aşağılanmaya karşı sosyalist bir toplum düzeni için milyonları kurtarma mücadelesinde kardeşçe bir birlik oluşturmalarını kutladıkları İŞÇİ BAYRAMI'dır.

Özel mülkiyetin ortaya çıkışıyla ezen ve ezilenleri görmemek mümkün değil. Bir tarafta üretim araçlarını elinde bulunduran, üretime hiçbir katkısı olmayan fakat üretimden en büyük payı olan bir avuç sermayedar, diğer tarafta ise bu üretim araçlarında çalışan üretime en büyük katkısı olduğu halde ölmeyecek kadar pay alan milyonlarca işçi bulunuyor. Tüm ülkelerin işçileri, emeği ücretli kölelikten, yoksulluk ve baskıdan kurtarmak için çalışıyorlar. Onlar ortak emeğin yarattığı servetin, bir avuç zenginin değil tüm çalışanların yararına olduğu bir sosyalist toplum düzeni için savaşıyorlar. Onlar toprağı ve fabrikaları tüm ezilenlerin ortak mülkü yapmak istiyorlar. Onlar emeğin ürünlerinin emekçilerin kendisine gitmesini ve insan aklının tüm buluşlarının, iş yöntemlerindeki tüm gelişmelerin, baskı aracı olarak kullanılmasını değil çalışan insan kitlelerini geliştirmesini istiyorlar.

19.yüzyıl sonlarına doğru serbest rekabetin kendi zıddına dönüşmeye yüz tuttuğu dönemde kapitalist sistem içerisinde bulunan ABD'de bunalım kendini bütün şiddetiyle göstermişti. Aynı dönemde ABD'deki burjuvazi kendi iç pazarına sahip olmak ve sanayiyi daha da geliştirmek için bir takım geri üretim ilişkilerinin tasfiyesini, bu buhranı atlatmak için bir çare olarak görüyordu. Bunun için Güneyin toprak ağaları ile Kuzeyin sanayicileri arasında Kuzey-Güney savaşı patlak vermişti. Savaştan galip çıkan Kuzey, yani sanayi kapitalistleri, köleleri "özgürleştirip" işçi olarak kullanmaya başlamışlardı. Kapitalistler için önemli olan artı değerdi. Artı değeri artırmak için işçilerin az bir ücretle fazla çalıştırılması gerekirdi. Yani uzun bir işgünü, ucuz bir işgücü istiyorlardı. Bu ise işçilerin daha da ezilmesi, sermayedarların ise daha fazla zengin olmasına sebep oluyordu. Ezilen, sömürülen işçilerin buna karşı çıkmak için yaptıkları direnişler, mitingler, grevler kanlı bir biçimde dağıtılıyor, para hırsı uğruna burjuvazi sayısız cinayetler işliyordu. 1877 yılında ABD'de başlayan büyük direniş aynı yöntemlerle ezildi, sayısız işçi önderi öldürüldü. Bu yükselen işçi sınıfının mücadelesine bir darbe oldu. Fakat işçi sınıfının sermayeye karşı örgütlü mücadelesi durmadı, devam etti. 1886 yılının 1 Mayıs'ında ABD proleteryasının "8 saatlik işgünü ve insanca yaşamaya yetecek ücret" isteği ile başlayan örgütlü mücadelesi genel grev şeklinde kendisini gösterdi. Hareket Şikago'da başladı, 3 Mayıs günü, polisle çıkan çatışmada 4 işçi öldü. O akşam işçiler, "sermayenin yüce iradesine karşı çıktıkları için öldürülen işçilerin öcünü almaya" çağırıldılar. Ertesi gün düzenlenen mitingte 4 işçi daha öldü, 5 işçi önderi de asıldı. Fakat örgütlü mücadele sonunda direniş bütün ülkeye yayıldı. Genel grev ABD'de yaygınlaşırken çeşitli ülkelerde dayanışma için grevler başladı. Böylece hareket uluslararası bir nitelik kazanıyor, işçi sınıfı dayanışmasının ilk örnekleri veriliyordu.

1889'da toplanan Amerikan İşçi Federasyonu 8 saatlik işgünü kabul edilene kadar her yılın 1 Mayısında genel grev yapılmasını kararlaştırdı. Bu karara Fransa, Almanya, İngiltere işçi sınıfları katıldı.

İşte Amerika'da olan bu kanlı işçi hareketlerinin anısına saygı için 1889'da Paris'te toplanan II. Enternasyonalin 1. Kongresi, 1 Mayıs gününü uluslararası işçi sınıfının dayanışma günü olarak kabul etti.

1 MAYIS

Günlerin bugün getirdiği
Baskı zulüm ve kandır
Ancak bu böyle gitmez
Sümürü devam etmez
Yepyeni bir güneş doğar
Bizde ve ülkelerde .

1 MAYIS ! 1 MAYIS !
İşçinin-emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkın bayramı .

Yepyeni bir güneş doğar
Dağların ufuklarından
Mutlu bir hayat filizlenir
Kavganın doruklarından
Yurdumun mutlu günleri
Mutlak gelen gündedir.

Gün gelir gün gelir
Zorbalar kalmaz gider
Devrimin Şanlı yolunda
Bir kâğıt gibi erir gider

1 MAYIS ! 1 MAYIS !
İşçinin-emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkın bayramı.

İŞÇİ BAYRAMI

GÜZELCE'Yİ KAYBETTİK

DİSK Genel Sekreteri İbrahim Güzelce, 11 Nisan sabahı aramızdan ayrıldı. Tüm hayatı boyunca, işçi sınıfı bilimine sıkı sıkıya bağlı kalarak, onun ışığında mücadele veren Güzelce yalnız işçi sınıfı için değil, bütün emekçiler, bağımsızlık ve demokrasiden yana güçler için büyük bir kayıptır.

1922'de doğan Güzelce, 18 yaşında sınıf mücadelesine, İstanbul Basın Teknisyenleri Sendikası'nın üyesi olarak başladı. Kavgası Basın-İş Başkanlığında, Türkiye İşçi Partisi'nin kuruluşunda ve DİSK'te devam etti. Bir süre sendikal çalışmalarına Türkiye dışında devam ettikten sonra, 21 Mayıs 1975 tarihinde toplanan DİSK 5. Genel Kurulu'nda DİSK Genel Sekreterliği'ne seçildi.

O, işçi sınıfının tarihsel görevinin, ancak proletaryanın uluslararası birliğinin sağlanmasıyla yerine getirileceği gerçeğine sarılarak; bu yolda mücadele verdi ve enternasyonalizmin yiğit savunucularından oldu. Batı ülkelerindeki çalışmalarında, bu ülkelerdeki sınıf mücadelelerini inceledi, katıldığı yığınsal eylemlerin tecrübelerini Türkiye'ye aktarmaya çalıştı.

Son yıllarda, Türkiye'de büyük yığınsal eylemler için çalışma yapıyordu. 1 Mayıs bunun en somut ifadesi olacaktı. Güzelce, son isteğinin bu yığınsal hareketi görmek ve ona katılmak olduğunu yakın arkadaşlarına belirtmişti.

Güzelce'nin bu isteği gerçekleşmedi. Fakat O, işçi sınıfının mücadelesinde her zaman yaşayacaktır.